

SPOTKALIŚMY

WIĘC GŁOSIMY!

Misyjne Materiały Liturgiczne

na Tydzień Misyjny 2021

Misyjne Materiały Liturgiczne

SPOTKALIŚMY JEZUSA WIĘC GŁOSIMY!

TYDZIEŃ MISYJNY 2021

TYDZIEŃ MISYJNY ONLINE

missio.page.link/TM2021

Papieskie Dzieła Misyjne
Warszawa 2021

Missio-Polonia
Wydawnictwo Papieskich Dzieł Misyjnych
01-015 Warszawa, Skwer Kard. Stefana Wyszyńskiego 9
tel. (22) 838 29 44

Zespół redakcyjny:
ks. Tomasz Atlas, ks. Maciej Będziński,
s. Katarzyna Murawska FMM
Elżbieta Polkowska, Anna Sobiech

Korekta:
Irmina Janus, Joanna Przypolska

Skład:
Krzysztof Kopania

ISSN 1232-6100

WPROWADZENIE

~ „Spotkaliśmy Jezusa, więc głosimy” ~

„Spotkaliśmy Jezusa, więc głosimy” – w tych słowach hasła na Światowy Dzień Misyjny i następujący po nim tydzień aktywności misyjnej odkrywamy prawdę, że im lepszą relację mamy z Chrystusem, tym bardziej ewangelizacja staje się naszą osobistą sprawą.

Czasem słyszymy pytanie o sens misji *ad gentes* w kontekście gasnących wspólnot wiernych w naszym Kościele. Nie wolno nam jednak głoszenia Ewangelii rozpatrywać w matematyczno-ekonomicznym rachunku zysków i strat. Bo przecież Jezus poświęcił wszystko, aby zyskać tylko jedno – człowieka.

Tegoroczny tydzień misyjnego świętowania niech będzie dla nas okazją do głębokiej modlitwy, odnowy ducha, misyjnego nawrócenia parafii i wspólnot. Niech towarzyszy nam duch wdzięczności za łaskę wiary. Ale niech nas „trapi” i „niepokoi” myśl o naszych braciach i siostrach, którzy jeszcze nie znają Dobrej Nowiny o Miłości.

Materiały liturgiczne to owoc pracy zespołu Papieskich Dzieł Misyjnych i Waszej, nasi mili współpracownicy. Zdaję sobie sprawę, że ta propozycja nie zawiera wszystkich pomysłów, jakie realizujecie, ale niech będzie iskrą dla tych, którzy jeszcze nie płoną ogniem misyjnego zaangażowania.

Zatroszczmy się o to, by rzeczywiście był to czas pogłębiania naszej relacji z Jezusem. Sprawmy, by Tydzień Misyjny zawsze kojarzył się z papieżem i jego sercem ogarniającym cały Kościół. Niech Światowy Dzień Misyjny połączy nasze serca na modlitwie, a dłonie w pracy dla ewangelizacji świata.

Dziękuję za Wasze zaangażowanie, cenię Waszą przyjaźń i oddanie.

Na czas Tygodnia Misyjnego niech wspiera nas orędownictwo św. Józefa oraz patronów misji.

Ks. dr Maciej Będziński, dyrektor krajowy PDM

**ORĘDZIE PAPIEŻA FRANCISZKA
NA ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY
24 października 2021 roku**

ORĘDZIE NA ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY 2021

**„Nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli”
(Dz 4,20)**

Drodzy bracia i siostry,

Gdy doświadczamy mocy miłości Boga, gdy rozpoznajemy Jego ojcowską obecność w naszym życiu osobistym i wspólnotowym, nie możemy nie głosić i nie dzielić się tym, cośmy widzieli i słyszeli. Relacja Jezusa z Jego uczniami, Jego człowieczeństwo, które objawia się nam w tajemnicy wcielenia, w Jego Ewangelii i w Jego tajemnicy paschalnej, ukazują nam, jak mocno Bóg miłuje nasze człowieczeństwo i czyni swoimi nasze radości i cierpienia, nasze pragnienia i niepokoje (por. *Gaudium et spes*, 22). Wszystko, co dotyczy Chrystusa, przypomina nam, że świat, w którym żyjemy, i potrzeba jego odkupienia nie są obce temu, który wzywa nas do aktywnego zaangażowania w tę misję: „Idźcie na rozstajne drogi i zaproście na ucztę wszystkich, których spotkacie” (Mt 22,9). Nikt nie jest wykluczony, nikt nie powinien czuć się odłączony czy pozbawiony tej współczującej miłości.

Doświadczenie Apostołów

Historia ewangelizacji rozpoczyna się od pełnego pasji poszukiwania Pana, który powołuje i chce nawiązać dialog przyjaźni z każdą osobą, gdziekolwiek by się ona znajdowała (por. J 15,12-17). Apostołowie są pierwszymi, którzy nam to przekazują, pamiętając nawet dzień i godzinę, kiedy Go spotkali: „Było to około czwartej po południu” (J 1,39). Przyjaźń z Panem, to, że widzieli Go uzdrawiającego chorych, jedzącego z grzesznikami, karmiącego głodnych, podchodzącego do wykluczonych, dotykającego nieczystych, utożsamiającego się z potrzebującymi, zapraszającego do błogosławieństw,

nauczającego w sposób nowy i autentyczny, pozostawia niezatarty ślad, wzbudzając zadziwienie oraz wylewną i bezinteresowną radość, której nie można powstrzymać. Jak mówił prorok Jeremiasz, doświadczenie to jest płonącym ogniem Jego czynnej obecności w naszych sercach, która motywuje nas do misji, nawet jeśli czasami wiąże się z poświęceniami i niezrozumieniem przez innych (por. 20,7-9). Miłość jest zawsze dynamiczna i aktywizuje nas, aby dzielić się cudownym i pełnym nadziei przesłaniem: „Znaleźliśmy Mesjasza” (J 1,41).

Dzięki Jezusowi zobaczyliśmy, usłyszeliśmy i doświadczyliśmy, że może być inaczej. On dał początek nowym czasom, przypominając nam fundament naszego człowieczeństwa, o którym tak często zapominamy: „Zostaliśmy stworzeni do pełni, którą można osiągnąć tylko w miłości” (*Fratelli tutti*, 68). Te nowe czasy wymagają wiary będącej w stanie budzić inicjatywy i budować wspólnoty z kobietami i mężczyznami, którzy uczą się brać odpowiedzialność za własną i cudzą kruchość, promując braterstwo i społeczną przyjaźń (por. *Fratelli tutti*, 67). Wspólnota kościelna ukazuje swoje piękno za każdym razem, gdy z wdzięcznością przypomina, że to Pan pierwszy nas umiłował (por. 1 J 4,19). „Miłość Pana zachwyca nas, a zachwytu, z racji jego natury, nie można ani powstrzymać, ani nikomu narzucić. Tylko w ten sposób może rozkwitać cud bezinteresowności – bezinteresowny dar z siebie. Również zapału misyjnego nie da się rozpaścić w wyniku rozumowania czy kalkulacji. Wejście «w stan misji» bierze się z poczucia wdzięczności” (*Orędzie do Papieskich Dzieł Misyjnych*, 21 maja 2020).

Z pewnością czasy nie były łatwe, pierwsi chrześcijanie rozpoczęli swoje życie wiary w środowisku nieprzyjaznym i trudnym. Doświadczenia marginalizacji i aresztowań przeplatały się z wewnętrznymi i zewnętrznymi walkami, które zdawały się stać w sprzeczności, a nawet negować to, co widzieli i słyszeli. Ale to, zamiast stanowić trudność lub przeszkodę, przez którą mogli się załamać czy zamknąć w sobie, motywowało ich do przemienienia wszelkich niedogodności,

przeciwności czy trudności w okazję do misji. Ograniczenia i przeszkody stały się również uprzywilejowanymi miejscami namaszczenia wszystkiego i wszystkich Duchem Pana. Nic i nikt nie mógł być wykluczony z tego niosącego wyzwolenie przesłania.

Żywe świadectwo tego wszystkiego znajdujemy w *Dziejach Apostolskich*, w księdze, którą uczniowie-misjonarze mają zawsze pod ręką. Jest to księga opowiadająca o tym, jak rozprzestrzenia się aromat Dobrej Nowiny, wzbudzając radość, którą może dać jedynie Duch Święty. Księga Dziejów Apostolskich uczy nas przeżywać trudne doświadczenia w bliskości z Chrystusem, by dojrzewać w „przekonaniu, że Bóg może działać w jakichkolwiek okolicznościach, nawet pośród pozornych niepowodzeń” i w pewności, że „kto się ofiaruje i oddaje Bogu z miłości, z pewnością przyniesie obfity owoc (por. J 15,5)” (*Evangelii gaudium*, 279).

To samo dotyczy także nas – aktualne czasy nie są łatwe. Sytuacja pandemii pokazała i zwiększyła cierpienie, samotność, ubóstwo i niesprawiedliwość, z powodu których tak wielu już wcześniej cierpiało, i zdemaskowała nasze fałszywe poczucie bezpieczeństwa oraz polaryzację i wszelkie podziały, które niepostrzeżenie pogłębiają się między nami. Osoby najbardziej wrażliwe i podatne na zranienie jeszcze bardziej odczuły własną bezradność i kruchość. Doświadczyliśmy przygnębienia, rozczarowania, zmęczenia; nie ustrześliśmy się nawet konformistycznych i pełnych gorzkości postaw, które odbierają nadzieję. My jednak „nie głosimy siebie samych, lecz Chrystusa Jezusa jako Pana, a nas – jako sługi wasze przez Jezusa” (2 Kor 4,5). Dlatego w naszych wspólnotach i w naszych rodzinach rozbrzmiewa słowo życia, które odbija się echem w naszych sercach i mówi nam: „Nie ma Go tutaj, zmartwychwstał” (Łk 24,6). To przesłanie nadziei, które zaprzecza determinizmowi, a tym, którzy pozwalają się mu dotknąć, daje wolność i odwagę konieczne, aby powstać i poszukiwać wszel-

kich możliwych sposobów okazywania współczującej miłości, „sakramentu” bliskości Boga, który nie porzuca nikogo na poboczu drogi.

W tym czasie pandemii, w obliczu pokusy ukrywania i usprawiedliwiania obojętności i bezczynności w imię koniecznego dla bezpieczeństwa dystansu społecznego, pilnie potrzebna jest *misja współczucia*, która może sprawić, że dystans społeczny stanie się przestrzenią spotkania, troski i wsparcia. „To, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4,20), okazane nam miłosierdzie, może stać się punktem odniesienia i wiarygodności, który pozwala nam odzyskać wspólną pasję budowania „wspólnoty przynależności i solidarności, której należy poświęcić czas, trud i dobra” (*Fratelli tutti*, 36). To Jego Słowo codziennie nas zbawia i ocala przed wymówkami, które mogą nas pogrążyć w tchórzliwym sceptycyzmie: „Wszystko jedno i tak nic się nie zmienia”. I w obliczu pytania: „dlaczego mam zrezygnować z mojego bezpieczeństwa, wygody i przyjemności, jeśli nie widzę żadnych istotnych rezultatów?”, odpowiedź pozostaje zawsze ta sama: „Jezus Chrystus zatriumfował nad grzechem i śmiercią i jest pełen mocy. Jezus Chrystus naprawdę żyje” (por. *Evangelii gaudium*, 275) i pragnie, abyśmy byli pełni życia, braterscy i zdolni do przyjmowania i dzielenia się tym przesłaniem nadziei. W aktualnych okolicznościach pilnie potrzebni są misjonarze nadziei, którzy, namaszczeni przez Pana, będą proroczo przypominać, że nikt nie zbawia się sam.

Podobnie jak Apostołowie i pierwsi chrześcijanie, także i my mówimy z pełnym przekonaniem: „Nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4,20). Wszystko, co otrzymaliśmy, wszystko, czym obdarował nas Pan, dał nam, byśmy to dobrze wykorzystali i przekazali bezinteresownie innym. Tak jak Apostołowie, którzy zobaczyli, usłyszeli i dotknęli zbawczej mocy Jezusa (por. 1 J 1,1-4), tak i my dzisiaj możemy dotknąć cierpiącego i chwalebego ciała Chrystusa w historii każdego dnia i odnaleźć w sobie odwagę, by dzielić się ze wszystkimi przesłaniem nadziei, które rodzi się ze świadomości, że towarzyszy nam Pan. Jako chrześcijanie nie możemy zatrzymać Pana dla siebie:

misja ewangelizacyjna Kościoła wyraża swoją integralną i społeczną wartość poprzez przemienianie świata i troskę o stworzenie.

Zaproszenie dla każdego z nas

Temat tegorocznego Światowego Dnia Misyjnego „Nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4,20) jest zaproszeniem dla każdego z nas, abyśmy „przyjęli to brzemieństwo” i ujawnili innym to, co nosimy w swoich sercach. Ta misja jest i zawsze była istotą Kościoła: „Kościół istnieje, aby ewangelizować” (*Evangelii nuntiandi*, 14). Nasze życie wiary słabnie, przestaje być prorockim znakiem i traci zdolność do zachwytu i wdzięczności, gdy zamykamy się w sobie lub w małych grupkach. Ze względu na swoją dynamikę życie wiary wymaga coraz większej otwartości, dzięki której można dotrzeć do wszystkich i przyciągnąć każdego. Pierwsi chrześcijanie, nie ulegając pokusie zamknięcia się w elitarniej grupie, zostali zainspirowani przez Pana oraz przez nowe życie, które im ofiarował, aby pójść do pogan i dać świadectwo o tym, co widzieli i słyszeli: bliskie jest królestwo Boże. Czynili to z hojnością, wdzięcznością i wielkodusznością właściwymi dla tych, którzy sieją, wiedząc, że to inni będą cieszyć się owocami ich zaangażowania i poświęcenia. Dlatego lubię myśleć, że „Nawet najślabsi, z różnymi ograniczeniami i zranieniami mogą być na swój sposób misjonarzami, ponieważ zawsze trzeba pozwalać, aby dobro było przekazywane, nawet jeśli współistnieje z wieloma słabościami” (*Christus vivit*, 239).

W Światowy Dzień Misyjny, obchodzony co roku w przedostatnią niedzielę października, z wdzięcznością wspominamy wszystkie osoby, które swoim świadectwem życia pomagają nam odnowić nasze chrzcielne zobowiązanie do bycia hojnymi i radosnymi apostołami Ewangelii. Pamiętamy zwłaszcza o tych, którzy zdecydowali się wyruszyć w drogę, opuścić ojczyznę i rodzinę, żeby zanieść Ewangelię szybko i bez lęku do najdalszych narodów i miast, w których tak wielu ludzi spragnionych jest błogosławieństwa.

Kontemplacja ich misyjnego świadectwa dodaje nam odwagi i motywuje do nieustannej modlitwy do „Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Łk 10,2), ponieważ mamy świadomość, że powołanie do misji nie należy do przeszłości ani nie jest romantycznym wspomnieniem z dawnych czasów. Dzisiaj Jezus potrzebuje serc ludzi zdolnych do przeżywania powołania jako prawdziwej miłości, która sprawi, że wyjdą na peryferie świata i staną się posłańcami i narzędziami współczującej miłości. I jest to powołanie, które On kieruje do wszystkich, choć nie w ten sam sposób. Pamiętamy, że są peryferie, które są blisko nas, w centrum miasta lub w naszych własnych rodzinach. Istnieje również kwestia powszechnej otwartości na miłość, która nie jest geograficzna, lecz egzystencjalna. Zawsze, ale szczególnie w obecnych czasach pandemii, ważne jest, abyśmy rozwijali nasze umiejętności docierania każdego dnia do tych, którzy na pozór nie są częścią „mojego świata zainteresowań”, chociaż są blisko nas (por. *Fratelli tutti*, 97). Życ misją to mieć odwagę pielęgnować te same uczucia, które miał Jezus Chrystus i wierzyć wraz z Nim, że ten, kto jest obok mnie, jest także moim bratem i siostrą. Niech Jego pełna współczucia miłość obudzi także nasze serca i sprawi, że wszyscy staniemy się uczniami-misjonarzami.

Niech Maryja, pierwsza uczennica-misjonarka, sprawi, by we wszystkich ochrzczonych wzrastało pragnienie bycia solą i światłem naszej ziemi (por. Mt 5,13-14).

Rzym, Bazylika św. Jana na Lateranie, 6 stycznia 2021 r., Uroczystość Objawienia Pańskiego

Franciscus

Franciszek

Tłumaczenie: Papieskie Dzieła Misyjne

MODLITWA NA KAŻDY DZIEŃ

Proponujemy, aby każdego dnia października dodawać jedno wezwanie do modlitwy wiernych.

- 1 X Módlmy się za osoby wspierające misje i misjonarzy, aby na wzór św. Teresy od Dzieciątka Jezus przez umiłowanie Kościoła stawali się ewangelizatorami w swoich środowiskach.
- 2 X Módlmy się za kraje pogrążone w mroku niewiary, aby nie zabrakło odważnych misjonarzy, którzy mimo trudności zaniosą im światło Ewangelii.
- 3 X Módlmy się za kraje, w których istnieje urzędowy zakaz głoszenia Dobrej Nowiny, aby rządzący zrozumieli, że Ewangelia Jezusa niesie pokój i miłosierdzie.
- 4 X Módlmy się za osoby przygotowujące się w Polsce do wyjazdu misyjnego, aby był to czas umacniania relacji z Jezusem.
- 5 X Módlmy się za prześladowanych za wiarę w Chrystusa, aby ich łzy i krew przelane dla Ewangelii stały się zasiewem nowych chrześcijan.
- 6 X Módlmy się, aby ofiara misjonarzy, którzy w ostatnim roku oddali swe życie na ołtarzu męczeństwa, umocniła Kościół.
- 7 X Módlmy się za chorych, samotnych i cierpiących, aby zostali umocnieni łaskami, a swoją niemoc i cierpienie ofiarowali w intencji misji, stając się uczniami-misjonarzami.
- 8 X Módlmy się za wolontariuszy misyjnych, szczególnie tych związanych z Papieskimi Dziełami Misyjnymi, aby ich młodzieńczy entuzjazm wiary budował w innych postawę służby i oddania dziełu misyjnemu.

- 9 X Módlmy się za kapłanów, aby dzięki świadomości misyjnej natury kapłaństwa rozbudzali i ożywiali wspólnoty, w których posługują.
- 10 X Módlmy się za członków Żywego Różańca, aby ich zaangażowanie modlitewne i materialne w dzieło misyjne pozwoliło wielu ludziom doświadczyć miłości Chrystusa.
- 11 X Módlmy się za kleryków z krajów misyjnych, aby spotkali na swojej drodze do kapłaństwa ludzi, którzy będą ich wspierać duchowo i materialnie.
- 12 X Módlmy się za biskupów, aby troszcząc się o diecezje, którym przewodzą, dostrzegali też potrzeby personalne i materialne młodych Kościołów misyjnych.
- 13 X Módlmy się za członków wspólnot, grup charyzmatycznych i formacyjnych, aby w swojej działalności nie zamykali się na nowych członków i dawali przykład misyjnej otwartości i wrażliwości.
- 14 X Módlmy się za studentów, aby chętnie dzielili się swoimi talentami, szczególnie z potrzebującymi pomocy w młodych i biednych Kościołach misyjnych.
- 15 X Módlmy się za dzieci zrzeszone w ogniskach misyjnych, aby swoim zaangażowaniem promieniowały na rówieśników i na swoje rodziny.
- 16 X Módlmy się za kandydatów do bierzmowania, niech ten sakrament wylania Ducha Świętego uczyni z nich autentycznych i zaangażowanych świadków Jezusa.
- 17 X Módlmy się za misjonarki i misjonarzy, którzy przeżywają trudności, aby czując modlitwę wstawienniczą Kościoła, w pełni wykorzystali dar swojego misyjnego posłania.

- 18 X Módlmy się, aby zmarli misjonarze, wolontariusze i współpracownicy misji dzięki Matce Miłosierdzia zostali przyjęci do nieba, gdzie króluje jej Syn Jezus.
- 19 X Módlmy się za ofiarodawców i dobrodziejów Papieskich Dzieł Misyjnych, aby ich dar serca służył rozwojowi Królestwa Bożego w świecie ubóstwa, wojny i nędzy.
- 20 X Módlmy się za środowisko dziennikarskie, aby rzetelnie przekazywało obraz zjednoczonego na modlitwie Kościoła misyjnego, w którym Dobra Nowina Jezusa jest zawsze w centrum działania.
- 21 X Módlmy się za profesorów i wykładowców teologii, aby w swoim nauczaniu ukazywali naturę misyjną Kościoła jako serce wspólnoty wiernych ożywiane tchnieniem Ducha Świętego.
- 22 X Módlmy się za papieża, aby w swoim nauczaniu i podróżach apostolskich stawał się widocznym znakiem Kościoła ewangelizującego i wspólnoty otwartej na każdego człowieka.
- 23 X Módlmy się za wszystkich ochrzczonych, aby świadomość posłania towarzyszyła im w życiu codziennym, a troska o zbawienie bliźnich była drogą osobistego uświęcenia.
- 24 X Módlmy się za pracowników Papieskich Dzieł Misyjnych na całym świecie, aby ich modlitwa, osobista ofiara oraz dzielenie się talentami wpływały na rozwój misyjnego dzieła Kościoła.
- 25 X Módlmy się za katolickie rodziny, małżonków i dzieci, aby dom stawał się wspólnotą wiary, a ich słowa i czyny były świadectwem dla tych, którzy nie znają Jezusa lub stracili wiarę.
- 26 X Módlmy się za seminarzystów, aby dzięki modlitwie, adoracji i teologicznej formacji odkrywali potrzebę misyjnego zaangażowania.

- 27 X Módlmy się za osoby konsekrowane, zakonników i zakonnice, aby zaproszenie do naśladowania Jezusa przez rady ewangeliczne rozbudzało w nich pragnienie oddania się ewangelizacji świata.
- 28 X Módlmy się za wyznawców innych religii, aby w duchu braterstwa, jedności i ekumenizmu nie traktowali katolickich misjonarzy jak wrogów czy zagrożenia ich tożsamości.
- 29 X Módlmy się za tych, którzy wspierają zakup środków transportu i środków medycznych dla misjonarzy, aby Bóg obdarzył ich łaskami.
- 30 X Módlmy się za świeckich katechetów, aby dostrzegali w katechizacji misję powierzoną im od Boga, wypełniając nakaz Jezusa: idźcie i nauczajcie wszystkie narody.
- 31 X Módlmy się za tych, którzy ciągle czekają na światło Ewangelii, aby Bóg w swoim nieskończonym miłosierdziu posłał do nich misjonarzy – aniołów Dobrej Nowiny.

NIEDZIELA – 24 X

SPOTKALIŚMY JEZUSA, WIĘC GŁOSIMY

Komentarz na wejście

Dzisiaj rozpoczynamy Tydzień Misyjny, którego hasłem jest „Spotkaliśmy Jezusa, więc głosimy”. Spotkanie Jezusa ma swój najpełniejszy wyraz podczas sprawowanej Mszy Świętej. Dokonuje się ono na cztery sposoby. Po pierwsze w osobie celebransa, który z polecenia Chrystusa, w Jego imieniu sprawuje Najświętszą Ofiarę. Po drugie w zgromadzeniu liturgicznym, gdzie różne osoby łączą się w jedną wspólnotę gromadzącą się przy jednym ołtarzu. Po trzecie w słowie Bożym, które pokazuje nam Jezusa idącego do różnych ludzi, aby głosić im orędzie o Królestwie Bożym. Po czwarte sakramentalnie, ukryty w znakach chleba i wina, aby nas karmić na drodze do życia wiecznego.

Prośmy, aby dzisiejsze spotkanie z Jezusem wpłynęło na zmianę naszego życia.

Akt pokuty

Panie, który przyjmujesz grzeszników z całego świata, *zmiłuj się nad nami.*

Chryste, który sam siebie ofiarowałeś za nasze grzechy, *zmiłuj się nad nami.*

Panie, który nas uzdrawiasz w sakramencie pokuty, *zmiłuj się nad nami.*

Kl. Mateusz Kufel, Akademickie Koło Misjologiczne, Poznań

Modlitwa wiernych

Zgromadzeni na uczcie Pana i wezwani do dawania o Nim świadectwa, zanieśmy nasze prośby do Boga.

– Módlmy się za papieża Franciszka, aby swoją gorliwością podnosił upadłych na duchu i tych, którzy oddalili się od Kościoła. *Ciebie prosimy...*

– Za Kościół powszechny, biskupów, prezbiterów i diakonów, aby Bóg Ojciec błogosławił im i wiernym, do których zostali posłani. *Ciebie prosimy...*

– Za narody, które jeszcze nie słyszały o Chrystusie bądź sprzeciwiają się Mu, o otwarcie serc na Jego naukę i Zbawienie. *Ciebie prosimy...*

– Za zmarłych misjonarzy, aby Pan otworzył im bramy królestwa niebieskiego, które wiernie głosili na ziemi. *Ciebie prosimy...*

– Za tych, którzy włączają się w dzieło niesienia światła Ducha Świętego wszystkim narodom, aby także oni byli przez Niego hojnie obdarzeni łaskami potrzebnymi na drodze wiary. *Ciebie prosimy...*

– Za nas samych, abyśmy bez lęku odpowiadali na powołanie głoszenia Dobrej Nowiny zarówno na krańcach świata, jak i naszym najbliższym. *Ciebie prosimy...*

Wszchemogący Boże, który wezwałeś nas do wspólnoty wiary z Tobą, prowadź nas jako swych uczniów do dawania świadectwa wiary wobec całego świata. Przez Chrystusa, Twojego Jedyne Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg przez wszystkie wieki wieków. Amen.

Procesja z darami

W procesji z darami przynosimy:

– Świecę – symbol światła Jezusa Chrystusa, Pana oświecającego ciemności ludzkich grzechów i słabości.

– Różaniec misyjny – symbol modlitwy, która łączy katolików na wszystkich kontynentach.

– Pismo Święte – księgę życia wiecznego, które przynosi nam Chrystusa.

– Chleb i wino, które staną się Ciałem i Krwią Pańską, oraz nasze modlitwy i ofiary podjęte w intencji tych wszystkich, którzy potrzebują nawrócenia.

Mikołaj Dzik, Akademickie Koło Misjologiczne, Poznań

Homilia dla młodzieży

Jedno wydarzenie, które zupełnie zmienia bieg życia? Spotkanie, które nadaje nowy sens? Moment, który wywraca życie do góry nogami? Masz w swoim życiu takie doświadczenie? Myślę, że wielu z nas ma. I nie musi to być coś wielkiego. Nie musi się to dziać w świetle reflektorów, na szczycie jakiejś wielkiej góry czy na oczach tysięcy osób. Wręcz przeciwnie, takie momenty czasami są bardzo niepozorne. A przynajmniej tak wyglądają na pierwszy rzut oka.

Jestem pewien, że dla Bartymeusza, bohatera dzisiejszej Ewangelii, tym dniem zmieniającym całe jego życie był dzień spotkania Jezusa. W kilka minut zmieniło się wszystko. Człowiek, który był niewidomy, siedział i żebrał, nagle zostaje uzdrowiony, wstaje i rusza za Jezusem. To musiał być ważny dzień dla Bartymeusza.

I chociaż zabrzmiałoby to patetycznie, to jednak to powiem: dzisiaj rozpoczynamy Tydzień Misyjny, czyli czas, kiedy mamy sobie uświadomić, że misje są ważne i że są dla każdego z nas. I gdybym teraz zadał pytanie „czy chcecie głosić Jezusa i Jego Ewangelię?” albo „czy jesteś gotowy być Jego misjonarzem?”, to popełniłbym błąd. Jest pytanie, które trzeba zadać wcześniej: Spotkałeś już Jezusa? Tak jak Bartymeusz? Tak, żeby to zmieniło Twoje życie? Tak, żebyś pamiętał dokładnie, jak to wyglądało i kiedy miało miejsce? Masz takie doświadczenie za sobą?

Zanim pomyślimy nad misjami, zajmijmy się zatem spotkaniem z Jezusem. Jak do tego doprowadzić? Możemy podpatrzeć, co zrobił Bartymeusz.

Przede wszystkim – chciał Go spotkać. Pewnie już o Nim słyszał, pewnie wiedział, że jest cudotwórcą, że potrafi uzdrawiać, więc koniecznie chciał Go spotkać. I tego punktu nie można pomijać. Czy naprawdę chcesz Go spotkać? Spotkać Jezusa, który może zmienić Twoje życie? Pewnie się nasłuchiłeś o Nim od rodziców, na katechezie, może od znajomych, od księży. Jednak konkretne pytanie brzmi: czy chcesz?

Jeśli tak, a mam nadzieję, że chcesz, to teraz trzeba się ruszyć. Bartymeusz mógł spotkać Jezusa, bo był tam, gdzie można było Go spotkać. Logiczne i proste, prawda? Ale my często robimy zupełnie na odwrót. Wiemy, gdzie spotkać Jezusa, wiemy, gdzie „przechodzi” i unikamy tych miejsc. A potem wielkie rozczarowanie, bo Go nie spotkaliśmy. Nie jest tak trochę? Jeśli chcesz zdobyć autograf Lewandowskiego, a będziesz czekał na niego pod stadionem żużlowym w Zielonej Górze, to możesz mieć problem... Tak samo jest z Jezusem. Jak chcesz Go spotkać, to szukaj tam, gdzie On jest. Pismo Święte – czytasz? Adoracja Najświętszego Sakramentu – przychodzisz? Eucharystia, spowiedź – korzystasz? To są miejsca, gdzie możesz spotkać Jezusa. Tam trzeba Go szukać.

No dobrze. Jestem tam, przebywam, szukam... i nic. Nie czuję, że On jest, nie doświadczam Jego obecności. Co wtedy? Zobacz, co zrobił Bartymeusz. On nie tylko był, ale też krzyczał. I jestem pewien, że nie było to ciche pokrzykiwanie, skoro ludzie kazali mu umilknąć. Może dziwnie to zabrzmiało, ale... czy krzyczysz, szukając Pana Boga? I nie, nie chodzi mi o to, że masz teraz chodzić po kościołach i krzyzczeć. Raczej nie. Bardziej chodzi mi o krzyk modlitwy. Jak już jesteś w miejscach, gdzie przebywa Jezus (Pismo Święte, adoracja, sakramenty), to czy Twoja modlitwa jest jak krzyk? Czy Twoja modlitwa jest tak wytrwała jak wołanie Bartymeusza? Czy jest tak gorliwa? A może łatwo odpuszczasz i się zniechęcasz? Zobacz, ile od tego żebraka z Jerycha możemy się nauczyć. Jezus wielokrotnie nauczał, że modlitwa ma być wytrwała, ciągła, nieugięta. Naprawdę możesz Go prosić, żebyś mógł Go spotkać. A może nawet nie możesz, tylko powinienes. Bądź jak Bartymeusz – jak już wiesz, że Jezus jest blisko, to krzycz! Proś, żebyś mógł Go zobaczyć, doświadczyć i spotkać.

I głęboko wierzę, że to będzie ten moment. Moment spotkania, moment zmiany życia, moment, który zapamiętasz na zawsze. Bo

prawdziwe spotkanie z Jezusem po prostu zmienia. Takiego spotkania – albo raczej: takich spotkań – życzę Ci jak najwięcej. Dlaczego? Bo to podniesie Cię z ziemi, da Ci nowe spojrzenie na życie, a może będzie dla Ciebie też momentem uzdrowienia? Zobacz, że Bartymeusz po tym spotkaniu po prostu poszedł za Jezusem. Twoje spotkanie z Jezusem też będzie zaproszeniem do pójścia z Nim dalej.

I dopiero teraz mogę zadać drugie pytanie. Skoro spotkałeś Jezusa – to czy jesteś gotowy być Jego misjonarzem? Misjonarzem dla rodziców i rodzeństwa w domu? Misjonarzem dla kolegów i koleżanek w szkole? Misjonarzem dla przyjaciół wszędzie tam, gdzie się z nimi spotykasz? Gotowy? Jeśli spotkałeś Jezusa w swoim życiu, to teraz jest moment, żeby o Nim mówić.

Ks. Tomasz Pawelec, Poznań

Homilia dla dorosłych

Na tegoroczną Niedzielę Misyjną przypadła nam Ewangelia o uzdrowieniu niewidomego pod Jerychem. Jest to fragment, który wielokrotnie słyszeliśmy i wydaje się, że z tematyką misyjną łączy go jedynie temat leczenia choroby. Jak wiemy, wielu misjonarzy pracuje lub prowadzi na misjach szpitale. Wystarczy wspomnieć tutaj ikonę misyjnego laikatu doktor Wandę Błęńską, która poświęciła swoje życie, pracując w szpitalu misyjnym dla trędowatych w Ugandzie.

Wracając do Ewangelii, widzimy, że tym razem to niewidomy woła Jezusa i chce się z Nim spotkać. Nazywa Go 'synem Dawida', co zgodnie z zapowiedziami proroków Starego Testamentu oznaczało, że wyznaje w Niego wiarę jako Mesjasza, Zbawiciela. Wielu ludzi chce go uciszyć, ale niewidomy jeszcze głośniej woła i wzywa Jezusa, tak jakby był jego jedyną nadzieją. Podobnie ciekawa jest reakcja Jezusa, który nie podchodzi do niewidomego, ale każe swoim towarzyszom wezwać Bartymeusza do siebie. Niewidomy szybko i z entuzjazmem podbiega do Jezusa, który go pyta, czego pragnie. Bartymeusz mówi, że chce odzyskać wzrok. Jezus go uzdrowia i od tej chwili zyskuje nowego ucznia.

Uzdrowiony Bartymeusz wydaje się być doskonałym materiałem na ucznia-misjonarza. Spotkał Jezusa, doświadczył uzdrowienia z Jego strony, wystarczy, że będzie opowiadał swoją historię uzdrowienia i w ten sposób swoim życiem będzie potwierdzał wielką moc Bożego działania w Jezusie. Nie każdy z nas ma takie doświadczenie osobistego uzdrowienia, czy też bycia świadkiem uzdrowienia. Jednak sam Jezus mówi, że to nie uzdrowienie fizyczne jest najważniejsze, ale uwolnienie człowieka od grzechu.

Historia Bartymeusza, a dokładniej to jak zostaje uczniem Jezusa, pokazuje nam, że także dzisiaj światu najbardziej potrzebne jest nasze osobiste świadectwo spotkania Jezusa. Moje świadectwo, moje doświadczenie żywego Boga jest zawsze niepodważalne. To jak Bóg

dotknął mojego serca, jak wlał w nie łaskę wiary, jak uwolnił mnie z niewoli grzechu i tchnął we mnie nowe życie, jest zawsze wyjątkową i niepowtarzalną historią. Dlatego też tegoroczne hasło Tygodnia Misyjnego „Spotkaliśmy Jezusa, więc głosimy” jest nawiązaniem do doświadczeń pierwszych Apostołów. Gdy Piotr i Jan stanęli przed Sanhedrynem, powiedzieli: „Rozsądźcie, czy słuszne jest w oczach Bożych bardziej słuchać was niż Boga? Bo my nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4, 19-20).

Dzisiaj potrzeba takich misjonarzy, którzy pokornie i z odwagą będą dzielić się swoim doświadczeniem spotkania Jezusa. Jesteśmy zapytani w to, co oparte na wiedzy i nauce, a z drugiej strony cierpimy z powodu poranionych relacji, braku życzliwości, wewnętrznych podziałów społeczeństwa i rozbitych rodzin – jednym słowem, jesteśmy spragnieni prawdziwej miłości. Teoretycznie wiele rzeczy wiemy i znamy, jak choćby tę przypowieść o niewidomym Bartymeuszu pod Jerychem – wielokrotnie już to słyszeliśmy. Jednak sama wiedza o Bogu nie wystarczy, trzeba jeszcze odkryć Jego miłość i pozwolić, żeby przemieniła nasze serca, a potem tą miłością dzielić się z innymi.

Dzisiaj, gdy rozpoczynamy tydzień modlitw za dzieło misyjne Kościoła oraz za misjonarzy i misjonarki, spróbujmy wykonać trzy zadania:

- Przypomnij sobie lub poszukaj misjonarza, którego choć trochę znasz.

- Napisz do niego e-maila lub wyślij SMS-a, przypomnij się mu, obiecaj modlitwę i poproś o tę modlitwę.

- Zrób jakiś duchowy uczynek w intencji tego misjonarza: może to być dzieło miłosierdzia ofiarowane w jego intencji, podjęcie dnia postu, bądź inna forma ascezy. Ofiaruj to za tego misjonarza.

W ten bardzo prosty sposób doświadczymy, jak bardzo jesteśmy jednością w misyjnym świecie Kościoła. Z jednej strony misjonarze otrzymają pozdrowienia i zapewnienia o modlitwie ze swojego

rodzinnego kraju, a z drugiej strony my też odczuwamy to, jak misjonarze modlą się za swoich dobrodziejów i że zawsze możemy liczyć na ich pomoc i modlitwę.

Misje nigdy nie są prywatną sprawą misjonarza, ale to wielkie dzieło Kościoła, w którym uczestniczymy także i my, będąc duchowym, ale i materialnym zapleczem dla misjonarzy i dzieła misyjnego. Dzisiaj po raz kolejny uświadamiamy sobie, że przez chrzest wszyscy jesteśmy misjonarzami. A skoro poznaliśmy Jezusa i Jego Miłość, to nie możemy o Nim milczeć.

Ks. Dawid Stelmach, Poznań

Rozważania różańcowe *(tajemnice chwalebne)*

„Ta modlitwa jest jeszcze dzisiaj dla bardzo wielu ludzi znakiem i środkiem nawiązania najbardziej intymnej więzi z Chrystusem. W czasach trudnych, w udręczeniu, w samotności, w chorobie, w obliczu śmierci człowiek zawsze znajdował w różańcu pociechę, umocnienie i nowe siły” (św. Jan Paweł II).

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Jezus zmartwychwstał. Niewiasty, które udały się do grobu i spotkały anioła, od razu dzieliły się ze wszystkimi radosną nowiną, że Pan żyje! Było to trudne do uwierzenia, ale sam Jezus to wszystko zapowiedział. Dzisiaj dzielimy się w mediach społecznościowych każdą radosną wiadomością, że urodziło się dziecko, że ktoś się zaręczył lub odwiedziliśmy jakieś piękne miejsce. Najlepszą i najradośniejszą nowiną jest to, że Chrystus prawdziwie zmartwychwstał. Tą Dobrą Nowiną powinniśmy się dzielić ze wszystkimi.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Jezus przed swoim wstąpieniem do nieba, zostawiając na ziemi Apostołów, przemówił do nich tymi słowami: „Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. Jest to posłanie misyjne wszystkich ochrzczonych.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Jezus powiedział do Apostołów: „Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi”. Każdy ochrzczony – czy w swoich rodzinnych stronach, czy na owych krańcach ziemi – potrzebuje siły do świadczenia o Jezusie. Dzisiaj jest to coraz trud-

niejsze, dlatego prosimy Ducha Świętego o dar męstwa i odwagi do świadczenia słowem i przykładem o Chrystusie.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

W życiu każdego człowieka ważna jest matka. Maryja jest nazywana Gwiazdą Nowej Ewangelizacji. Wykorzystujemy coraz nowsze sposoby docierania z Ewangelią do tych, którzy nie znają Chrystusa lub Go odrzucili. Maryja wzięta do nieba jest teraz przy swoim Synu i wyprasza nam łaski potrzebne do świadczenia o Chrystusie oraz pomaga otwierać serca tych, do których jesteśmy posłani.

5. Ukoronowanie Najświętszej Maryi Panny na Królową Nieba i Ziemi

W dzisiejszej Ewangelii słyszeliśmy, jak Jezus uzdrowił niewidomego Bartymeusza. Misjonarze także niosą pomoc. Wielu nawet straciło życie, a następnie za ten akt męczeństwa zostało wyniesionych do chwały ołtarzy. Niech Maryja, Królowa męczenników, wyprasza nam odwagę do mężnego świadczenia o Chrystusie, bo coraz trudniej jest przyznawać się do bycia katolikiem, nawet w swojej rodzinie czy wśród przyjaciół.

Czytanka różańcowa

Niedziela Misyjna przypomina nam o rzeczywistości, z którą nie mamy na co dzień do czynienia. O dalekich krajach, nie tylko afrykańskich, ale i wielu innych, gdzie na co dzień posługuje wielu Polaków. Pamiętajmy w modlitwie o naszych rodakach na krańcach świata.

Lecz z misjonarzami mamy częsty kontakt, choć nie zawsze zdajemy sobie z tego sprawę. Misjonarze są wśród nas i my nimi jesteśmy – nie trzeba zostawiać wszystkiego i jechać na przysłowiowy drugi koniec świata, aby nieść Dobrą Nowinę. Misja zaczyna się dużo bliżej – pomoc bliźniemu, zrobienie zakupów komuś na kwarantannie, czy dobre słowo dla kogoś już jest działaniem misyjnym. Modlitwa za bli-

skiego, który jest daleko od Pana Boga, oraz świadczenie o Chrystusie w swoim środowisku są kolejnym przejawem misyjności.

To wychodzenie do innych z Dobrą Nowiną jest jakby testamentem Chrystusa. Wstępując do nieba, rzekł On Apostołom: „Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi”. Być misjonarzem to znaczy być świadkiem.

Filip P. Łuczak, Akademickie Koło Misjologiczne, Poznań

PONIEDZIAŁEK – 25 X

W KAPŁAŃSTWIE SPOTYKAM JEZUSA

Komentarz na wejście

Na polecenie Zbawiciela wierni Mu uczniowie – kapłani Kościoła – sprawują tajemnice życia wiecznego. Przez konsekrowane ręce kapłana, mocą Ducha Świętego, staje przed nami żywy Chrystus. Aby móc Go spotkać, potrzeba nam roztropności w patrzeniu na świat, pokory w patrzeniu na Boga i cierpliwości w dostrzeganiu działalności Boga w świecie.

W Najświętszej Ofierze spotkamy Jezusa, który przypomina o naszym przeznaczeniu – jesteśmy dziećmi Boga, a więc i dziedzicami Boga.

Modlitwa wiernych

W pokoju serca módlmy się do Boga – naszego stwórcy i opiekuna.

– Za papieża, biskupa, kapłanów i diakonów, by na wzór Najwyższego Kapłana Jezusa Chrystusa nie ustawali w świętej Bożej służbie. *Ciebie prosimy...*

– Za władze państwowe, by kierowały się Bożym prawem. *Ciebie prosimy...*

– Za chorych, cierpiących i starszych, by otrzymali pomoc i potrafili z cierpliwością znosić utrapienia swego życia. *Ciebie prosimy...*

– Za wszystkich, którzy nie szanują drugiego człowieka, by zobaczyli w bliźnich Chrystusa i naprawili zło, jakie wyrządzili. *Ciebie prosimy...*

– Za zmarłych, by spełniła się nadzieja ich życia i weszli do niebiańskiego domu. *Ciebie prosimy...*

– Za naszą wspólnotę uczestniczącą w Eucharystii, by Duch Boży nas napełnił, abyśmy z radością przyjęli Chrystusa Eucharystycznego. *Ciebie prosimy...*

Wszchemogący Boże, który jesteś ojcem dla sierot i opiekunem dla wdów, wejrzyj na Twój Kościół pielgrzymujący na Ziemi i rozwesel nasze serca Twoją obecnością, abyśmy zachowując wiarę, szli pewną drogą do Królestwa Bożego. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe (*tajemnice radosne*)

Bóg otwiera przed nami niebo, dzięki modlitwie możemy się tam bezpiecznie dostać. „Istotna jest nie tyle długość modlitwy, ale żarliwość, z jaką się ją odmawia. Jedno właściwie odmówione *Zdrowaś Maryjo* jest warte więcej niż sto pięćdziesiąt wypowiedzianych źle” – pisał św. Ludwik Maria Grignon de Montfort.

Niech nasza szczerza, pobożna i gorliwa modlitwa różańcowa pomoże nam spotkać Jezusa Chrystusa.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Zwiastowanie to tajemnica miłości, która w wolności wybiera nie swój pomysł na życie, ale Boży plan.

Maryja została zapytana, czy zgodzi się na Boży, jakże wtedy dla niej niezrozumiały i wymagający, plan. Wyraża zgodę – i odnajduje swoje powołanie.

Dar wolnego wyboru należy tylko do nas – Bóg nie może nas zmusić do tego, aby Go kochać. Bóg proponuje powołanie życiowe, ale to twoja wola, czy je przyjmiesz. Może to powołanie będzie przynosiło cierpienia, ale znajdziesz w nim miłość.

2. Nawiedzenie świętej Elżbiety

Nawiedzenie św. Elżbiety to tajemnica miłości, która dzieli się sobą z drugim człowiekiem.

Maryja została wybrana na Matkę Zbawiciela dzięki swemu unieżeniu – Jej wielkość leżała w Bogu. Pokornie idzie z pomocą do swojej potrzebującej krewnej.

Kapłaństwo to naśladowanie Chrystusa Sługi. Wybierając tę trudną drogę, człowiek decyduje się na nieustanną służbę, zapominanie

o sobie. Wywyższanie się zniekształca to, co jest w nas boskim arcydziełem.

3. Narodzenie Pana Jezusa

Narodzenie Pana Jezusa to tajemnica miłości, która upodabnia się do drugiego, potrafi współczuć.

Bóg tak ukochał człowieka, że postanowił się w niego wcielić. Dzięki temu mógł przyjąć na siebie ludzkie słabości, ból, choroby.

Kapłaństwo to bycie dla i z drugim człowiekiem. Radością kapłana jest pomaganie drugiemu człowiekowi w drodze do Boga. Jest on nowymi ustami, które mówią słowo Boże, nowymi dłońmi, które podnoszą i pomagają, i nowym sercem, które kocha wszystkich, nawet wrogów.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

Ofiarowanie Pana Jezusa to tajemnica miłości, która nie zatrzymuje przy sobie, ale oddaje człowieka Bogu.

Serce Maryi już wtedy było gotowe do oddania z miłością swojego Syna, aby wszyscy ludzie mogli mieć życie wieczne.

Kapłaństwo to nie ciągle radości i zaszczyty. Kapłan nieustannie rodząc nowych ludzi dla Boga, cierpi, ale tym samym udowadnia miłość do Boga i drugiego człowieka.

5. Odnalezienie Pana Jezusa w świątyni

Odnalezienie Pana Jezusa w świątyni to tajemnica miłości, która nie traci nadziei.

Maryja, szukając przez trzy dni swojego ukochanego syna, jest bliska tym, którzy szukają Boga w swoim życiu. Dzięki temu doświadczeniu doskonale rozumie naszą stratę i osamotnienie.

Kapłaństwo to szukanie Boga w swoim życiu i przyprowadzanie do Niego innych. Ile razy kapłan wyciąga konsekrowane ręce nad człowiekiem, udzielając odpuszczenia grzechów, tyle razy podprowadza człowieka pod bramy nieba.

Czytanka różańcowa

Kapłan to człowiek wybrany spośród ludzi, z rodziny jak każda inna. Ma swoje zalety, ale też i wady. Ale mimo tego w świecie jest on kimś innym, bo przemawia przez niego Bóg. To sam Bóg wybiera człowieka, dając mu powołanie do tej szczególnej misji.

Każdy człowiek, roztropnie kierując swoim życiem, zadaje sobie pytanie: do czego mnie, Boże, powołałeś? Na jakiej drodze spełnię Twoją wolę, czując się kochanym i szczęśliwym? To samo pytanie brzmi w sercu mężczyzny rozpoznającego powołanie do kapłaństwa.

Różne są drogi spotkania z Jezusem. Są tacy kapłani, którzy wyrastali „pod kościelnym chórem”, nie angażując się w młodości w życie wiarą, ale i tacy, którzy „urodzili się przy ołtarzu”, od dzieciństwa zafascynowani służbą Bożą. Niezależnie od tego, jaka jest droga powołania, najważniejszy jest sam moment spotkania Jezusa Chrystusa.

Powołaniem każdego człowieka, także kapłana, jest powołanie do miłości – kochania Boga i drugiego człowieka. Choć brzmi to jak banał, jest niezbędne do tego, aby czuć się szczęśliwym.

Dzisiaj miłość często myli się z pożądaniem. A miłość to przecież dzielenie się sobą, natomiast pożądanie to gromadzenie. Pożądanie zawsze chce, ale nigdy nie daje. Miłość zna jedynie dawanie i nie prosi o nic w zamian, jest bezwarunkowym dzieleniem się.

Chrystusa spotyka się w miłości: w służbie Bożej – sprawowaniu liturgii i w służbie drugiemu człowiekowi – sprawowaniu sakramentów. Nic tak nie cieszy kapłana jak możliwość wzniesienia człowieka na wyżyny nieba.

Najpiękniejsza w życiu kapłana jest miłość – jest to miłość przebitego serca Jezusowego. Na krzyżu, który jest tronem. Jeśli ktoś chce być jak Jezus Chrystus, decyduje się jednocześnie, że będzie musiał zasiadać na tronie krzyża. Miłość wiąże się z cierpieniem, ale prowadzi do prawdziwego szczęścia.

Ks. Łukasz Chłopek, CFM

WTOREK – 26 X

W RODZINIE SPOTYKAM JEZUSA

Komentarz na wejście

„Pośród tych wielu dróg rodzina jest drogą pierwszą i z wielu względów najważniejszą” – napisał św. Jan Paweł II w *Liście do Rodzin*. Jest to miejsce, gdzie możemy doświadczyć miłości najbliższych. Dlatego rodzina jest tak ważna i trwa o nią nieustanna batalia. W tym dniu Tygodnia Misyjnego, w duchu jedności z Kościołem na całym świecie, obejmijmy modlitwą wszystkie rodziny.

Modlitwa wiernych

W Roku św. Józefa, opiekuna Świętej Rodziny i naszych rodzin, za jego pośrednictwem wołajmy do Ojca w niebie:

– Módlmy się za cały Kościół święty, aby z odwagą głosił naukę o rodzinie, która jest miejscem miłości samego Boga. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za rodziny chrześcijańskie na całym świecie, aby żyły bezinteresowną miłością i świętością w codzienności. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się, aby prawdę o rodzinie, która bierze początek w miłości Boga-Stwórcy, mogły poznać rodziny na całym świecie. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się, aby rodzina była miejscem, gdzie można spotkać miłość Boga, a doświadczywszy jej, byśmy głosili ją aż po krańce ziemi. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się o święte powołania w naszych rodzinach, aby nie zabrakło tych, którzy będą głosić Ewangelię. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za zmarłych z naszych rodzin, aby mogli cieszyć się oglądaniem Boga twarzą w twarz. *Ciebie prosimy...*

Boże, nasz Ojcze, przyjmij nasze modlitwy i w swym miłosierdziu wysłuchaj naszego wołania. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe (*tajemnice bolesne*)

Pan Jezus przyszedł na świat otoczony miłością Maryi i Józefa – ziemskiego ojca. Rozważając tajemnice bolesne, módlmy się, aby rodziny na całym świecie zwycięsko wychodziły z wszelkich kryzysów.

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrójcu

„Wówczas Jezus rzekł do nich: «Wy wszyscy zwątpicie we Mnie tej nocy. Bo jest napisane: Uderzę pasterza, a rozproszą się owce stada»” (Mt 26, 31).

Rodzina, jako małżeństwo kobiety i mężczyzny, jest dziś atakowana.

Za przyczyną św. Józefa, głowy Najświętszej Rodziny, powierzajmy Bogu Ojcu naszą troskę, aby rodzina była zawsze odbiciem Jego miłości.

2. Biczowanie Pana Jezusa

„Mając udać się do Jerozolimy, Jezus wziął osobno Dwunastu i w drodze rzekł do nich: «Oto idziemy do Jerozolimy: tam Syn Człowieczy zostanie wydany arcykapłanom i uczonym w Piśmie. Oni skazą Go na śmierć i wydadzą Go poganom na wyszydzenie, ubiczowanie i ukrzyżowanie; a trzeciego dnia zmartwychwstanie»” (Mt 20, 17-19).

W każdej rodzinie zdarzają się sytuacje, kiedy wydaje się, że nie ma żadnego dobrego rozwiązania. Pan Jezus pokazuje nam, że po mrokach cierpienia i śmierci, z Nim zawsze zwyciężymy.

Za przyczyną św. Józefa, troskliwego obrońcy Chrystusa, powierzajmy Bogu wszystkie trudy naszych rodzin.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

„Rozebrali Go z szat i narzucili na Niego płaszcz szkarłatny. Uplótnszy wieniec z ciernia włożyli Mu na głowę, a do prawej ręki dali Mu trzcinę. Potem przyklękali przed Nim i szydzili z Niego, mówiąc: «Witaj, Królu Żydowski!»” (Mt 27, 28-29).

Kiedy cierpienie dotyka kogoś z naszej rodziny, naszego dziecka, rodzica czy współmałżonka, współcierpimy razem z nim. Często jest to próba naszej wiary.

Za przyczyną św. Józefa, zwierciadła cierpliwości, prosimy Boga o łaskę wytrwania w cierpieniu i o nieuleganie zniechęceniu.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

„A gdy Go wyszydzili, zdjęli z Niego płaszcz, włożyli na Niego własne Jego szaty i odprowadzili Go na ukrzyżowanie” (Mt 27, 31).

Broniąc wartości w naszych rodzinach, często jesteśmy nierozumiani, a nawet wyszydzani.

Za przyczyną św. Józefa, podpory rodzin, prosimy Boga o niezłomność dla nas i o łaskę wybaczenia naszym prześladowcom.

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

„Setnik zaś i jego ludzie, którzy odbywali straż przy Jezusie, widząc trzęsienie ziemi i to, co się działo, zlekli się bardzo i mówili: «Prawdziwie, Ten był Synem Bożym»” (Mt 27, 54).

Nasze rodziny mogą stać się świadectwem wiary w Jezusa Chrystusa, który umarł, zmartwychwstał i zasiada po prawicy Boga.

Za przyczyną św. Józefa, ozdoby życia rodzinnego, prosimy Boga o świętość naszych rodzin i rodzin na całym świecie.

Czytanka różańcowa

Święty Jan Paweł II na pięć lat przed swoją śmiercią napisał w testamentcie: „W miarę jak zbliża się kres mego ziemskiego życia, wracam pamięcią do jego początku, do moich Rodziców, Brata i Siostry, której nie znałem, bo zmarła przed moim narodzeniem”. Obrazuje to, jak ważne są korzenie, z których się wywodzimy.

Jan Paweł II znał blaski i cienie rodzinnego życia, kiedy pisał w *Liście do Rodzin*: „Wszak normalnie każdy z nas w rodzinie przychodzi na świat, można więc powiedzieć, że rodzinie zawdzięcza sam fakt bycia człowiekiem. A jeśli w tym przyjsciu na świat oraz we wchodzeniu w świat człowiekowi brakuje rodziny, to jest to zawsze wyłom i brak nad wyraz niepokojący i bolesny, który potem ciąży na całym życiu”.

Rodzina jest przestrzenią, w której można doznać zranienia, ale przede wszystkim jest miejscem, w którym doświadczamy miłości naszych rodziców, rodzeństwa czy dziadków. To właśnie dziadkowie są często tymi, którzy uczą znaku krzyża i modlitwy do Anioła Stróża. To najczęściej w rodzinie uczymy się modlitwy „Ojcze nasz” i „Zdrowaś Maryjo”. Widok rodziców modlących się na kolanach umacnia dzieci w przekonaniu, że jest ktoś ważniejszy niż my sami czy nasze sprawy. Postawa wiary i ufności w Bożą opiekę utwierdza wiarę dzieci.

Mały Karol Wojtyła krótko miał swoją mamę w czasie ziemskiego życia. Zmarła, gdy miał zaledwie dziewięć lat, ale to dzięki jej silnej wierze i wsparciu męża, ten wielki Święty przyszedł na świat. Od swojego taty, który każdego dnia trudził się, aby podolać obowiązkowi samotnego ojca, Karol uczył się wiary, rzetelności i niezłomności w dążeniu do celu. Obraz ojca modlącego się po dniu ciężkiej pracy na zawsze towarzyszył mu w jego posłudze. To dzięki bratu, który jako lekarz poświęcał się niosąc pomoc chorym i potrzebującym, Karol uczył się altruizmu.

„Tak więc Kościół ogarnia swą macierzyńską troską wszystkich, którzy znajdują się w takich sytuacjach, ponieważ dobrze wie, że rodzina spełnia funkcję podstawową. Wie on ponadto, iż człowiek wychodzi z rodziny, aby z kolei w nowej rodzinie urzeczywistnić swe życiowe powołanie. Ale nawet kiedy wybiera życie w samotności – to i tutaj rodzina pozostaje wciąż jak gdyby jego egzystencjalnym horyzontem jako ta podstawowa wspólnota, na której opiera się całe życie społeczne człowieka w różnych wymiarach aż do najrozleglejszych” – napisał Jan Paweł II w liście z okazji Roku Rodziny.

Dzisiaj wielu naszych braci nie poznało smaku miłości w rodzinie, ponieważ często te rodziny są rozbite czy ich członkowie żyją z dala od siebie, każdy zajęty swoimi sprawami, nie mając czasu pochylić się nad swoimi rodzicami, rodzeństwem, nad współmałżonkiem czy dziećmi. Świat bardzo potrzebuje naszego świadectwa o miłości, której doświadczyliśmy dzięki wierze wyniesionej z rodzinnego domu.

Elżbieta Polkowska, PDM

ŚRODA – 27 X

W KLAUZURZE SPOTYKAM JEZUSA

Komentarz na wejście

Gromadzenie się w obecności Bożej jest naszym przywilejem. Jezus Chrystus jest pośród nas, sprawia, że stajemy się uczestnikami Jego chwały. Wsłuchując się w tekst dzisiejszej Ewangelii, starajmy się znaleźć odpowiedzi na pytania: Jakim jestem przyjacielem Chrystusa? Czy towarzyszę Mu tylko w wybranych momentach mojego życia, a w pozostałym czasie, poprzez postawy, działania i decyzje, wykazuję obojętność, a nawet sprzeciw wobec Jego woli? Na ile otwieram się na współpracę z Chrystusem, aby otaczające mnie osoby lepiej Go poznały?

Modlitwa wiernych

Modlitwą wstawienniczą obejmijmy wszystkie potrzeby Kościoła i świata, kierując do miłosiernego Boga nasze ufne prośby.

– Módlmy się za chrześcijan, aby przez życie w braterskiej miłości i preferowanie wartości ewangelicznych kształtowali w sobie obraz Chrystusa i pociągali innych do przyjęcia Jego zbawienia. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za papieża Franciszka oraz za wszystkich głoszących Ewangelię, aby współpracując z łaską Bożą, budzili sumienia ludzi współczesnego świata i zdobywali ich dusze dla królestwa Bożego. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za osoby pełniące posługę władzy, aby pomnażały dobro służące godnemu życiu ludzi na ziemi, a potrzebującym, chorym i marginalizowanym świadczyli konkretną pomoc. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za wspólnoty klauzurowe, aby trwając na modlitwie i kontemplacji Boga, były czytelnymi znakami niebieskiego Jeruzalem. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za nas samych, abyśmy dojrzałe podejmowali trud codziennego życia i wpatrując się w Chrystusa, odkrywali w Nim swoją tożsamość. *Ciebie prosimy...*

Boże, Twój Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie możemy wyrazić słowami, wysłuchaj naszych prośb i spełnij to wszystko, co jest zgodne z Twoją wolą. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe (*tajemnice chwalebne*)

Rozważanie tajemnic różańcowych to kontemplacja życia Jezusa i Maryi, dająca możliwość osobistego spotkania z Bogiem. W życiu codziennym ta obecność kochającego Ojca pomaga nam wypełniać nasze powołanie i zobaczyć miłość Boga w otaczającym nas świecie.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Tajemnica człowieczeństwa, która objawiła się w Chrystusie, jest tajemnicą wielkości każdego człowieka. Bóg powołał nas do wiecznego życia w Jego chwale. Zwycięstwo Chrystusa nad śmiercią objawia Bożą miłość względem wszystkich ludzi. Jezus jest Życiem wiecznym. Przeszedł przez śmierć, abyśmy my także mogli żyć bez cienia śmierci. Przyjmując Ewangelię Chrystusa, głosimy prawdę o więzi Boga z człowiekiem w rzeczywistości królestwa Bożego, w której mamy osiągnąć pełnię Chrystusa, być Jego braćmi i umiłowanymi dziećmi Boga Ojca.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Pan Jezus nie wrócił do chwały Ojca, aby być w niej sam. Miłość, która sprowadziła Go na ziemię, przeprowadziła przez zbawcę dla nas mękę i obudziła do życia wiecznego, została wlana do naszych serc. Ona ma moc przyciągania nas tam, gdzie Chrystus przebywa. Wniebowstąpienie Pana Jezusa pokazuje możliwość wejścia do nieba wszystkich, którzy dają się prowadzić przez Jego Ducha.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Zesłanie Ducha Świętego poprzedziło wspólnotowe trwanie na modlitwie apostołów i uczniów Chrystusa. Wydarzenie Pięćdziesiątnicy

ukazuje rzeczywistość trwałej relacji pomiędzy Bogiem i Kościołem. Modlitwa we wspólnocie Kościoła otwiera na przyjęcie Ducha Świętego. Wyraża pragnienie przynależności do Boga i opowiadanie się za Nim. Prowadzi do wypełnienia serc zebranych osób Duchem Bożym i oddaniem Bogu ludzkiego ducha.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

Skromne życie Maryi, całkowicie oddane woli Bożej, zaowocowało świętością i nieskazitelnością. Było przekraczaniem ciemności świata i chodzeniem w światłości Boga, z tęsknotą za pełnią. Przejście do niebieskiej chwały Maryi to konsekwencja Jej wolnych wyborów i czynów. Jest wyrazem miłości Boga względem człowieka oddanego Mu bez reszty.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową nieba i ziemi

Bóg jest Królem. W Jego chwale współkrólują wszyscy, którzy przyjęli dar zbawienia w Chrystusie i poszli za Nim drogą przez Niego utworzoną. Przyjęcie bezwarunkowej Bożej miłości i trwanie w niej bez lęku, nawet gdy w grę wchodzi utrata doczesnych dóbr i zaszczytów, konsekwentnie wywyższa nas w niebieskiej chwale. Ukoronowanie Maryi to potwierdzenie tej prawdy.

Czytanka różańcowa

Każdy, kto bardziej świadomie podejmuje wyzwania chrześcijaństwa, zauważy, że przez swoje życie nie idzie sam, lecz że towarzyszy mu Chrystus. Osoby konsekrowane w szczególny sposób powołane są do naśladowania Chrystusa na drodze rad ewangelicznych, ale przede wszystkim powołane są do tego, aby „być obrazem Chrystusa” (por. Rz 8, 29), aby żyć Jego życiem i kontynuować Jego misję.

Klauzura jest uprzywilejowanym miejscem, w którym Bóg pozwala dostrzegać swoje istnienie. W przestrzeni ciszy, ograniczonych relacji, z dala od zamętu, Bóg szczególnie wchodzi w relacje z osobami otwartymi na Jego obecność, szukającymi Go pośród codziennych wyda-

rzeń, nasłuchującymi Jego natchnień w rozważanym słowie Bożym i starającymi się ubogacać Jego mądrością. Z klauzury promieniuje światło i znak Bożej obecności. Chrystus tu rozpoznawany, przyjmowany, kochany i adorowany jest niejako zapraszany do problemów ludzi współczesnego świata, aby pośród nich żyć i działać.

W klauzurze spotykam Jezusa przede wszystkim w tajemnicy Jego obecności, która gromadzi we wspólnotę różne osoby, przenika je swoją miłością i zaprasza do życia programem Jego Ewangelii.

Spotykam Jezusa w Najświętszym Sakramencie – promieniującego światłością i uzdrawiającą mocą, darzącego pokojem i uwalniającego od wszelkiego zamętu. Spotykam Jezusa we wspólnocie modlącej się za Kościół, świat i potrzebujących ludzi, we wspólnocie rozradowanej na rekreacji, dzielącej chleb przy stole, wsłuchującej się w słowo Boże, usługującej sobie w codziennych domowych pracach.

Spotykam Jezusa w kapłanie słuchającym z miłością spowiedzi, pokornie celebrującym Eucharystię, budzącym nadzieję przez głoszenie Słowa Bożego i błogosławiącym. Spotykam Jezusa w siostrze dzielącej się radośnie swoją wiarą, w siostrze z miłością przycinającej róże w ogrodzie, w siostrze przygotowującej posiłek, w siostrze siedzącej w ciszy przy otwartej księdze Pisma św., w siostrze wysłuchującej przy furcie trosk płaczącej kobiety, w siostrze znoszącej cierpliwie niesłuszne uwagi, w siostrze potykającej się na korytarzu i potrzebującej silnego ramienia, w siostrze cierpiącej agonię, w siostrze umierającej z sercem pełnym pokoju, w siostrze przebaczącej.

W klauzurze spotykam Jezusa, żyjąc łaską pięknej, wspólnotowej codzienności, przeplatanej modlitwą i pracą, w rzeczywistości nieraz trudnej, ale w wierze przechodzącej w wieczność.

S. Maria Estera, Służebnica Ducha Świętego od Wieczystej Adoracji

CZWARTEK – 28 X

W MODLITWIE RÓŻAŃCOWEJ SPOTYKAM JEZUSA

Komentarz na wejście

Gromadzimy się przy Stole Pańskim w kolejnym dniu Tygodnia Misyjnego. Niech udział w tej Eucharystii napełni nas pokojem i miłością, abyśmy umocnieni spotkaniem z Jezusem jeszcze chętniej angażowali się w dzieła misyjne Kościoła.

Modlitwa wiernych

Z ufnością wołajmy do naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa, który nas umacnia i obdarza obfitością swojej łaski.

– Jezu Chryste, spraw, aby papież Franciszek skutecznie głosił światu orędzie Bożej miłości i przeciwstawiał się zniewoleniu każdego człowieka. *Ciebie prosimy...*

– Jezu Chryste, spraw, aby wszyscy, których powołałeś do Twojej służby, z wiarą i miłością wykonywali powierzone im zadanie, aby każdego dnia znajdowali nowe siły do głoszenia Twojego Słowa. *Ciebie prosimy...*

– Jezu Chryste, spraw, aby służebnica Boża Paulina Jaricot została uznana przez Kościół za błogosławioną i była dla nas wzorem do naśladowania. *Ciebie prosimy...*

– Jezu Chryste, spraw, aby misjonarze umocnieni Duchem Świętym nieśli wszystkim Dobrą Nowinę oraz aby ustały prześladowania za wiarę. *Ciebie prosimy...*

– Jezu Chryste, spraw, aby zmarli misjonarze, kapłani, osoby konsekrowane oraz członkowie rodziny różańcowej znaleźli odpoczynek w Twoim Królestwie. *Ciebie prosimy...*

– Jezu Chryste, spraw, aby medytacja Twojego życia w modlitwie różańcowej stała się dla nas tu zgromadzonych i wszystkich człon-

ków Żywego Różańca drogą do dojrzałego życia duchowego. *Ciebie prosimy...*

Bądź uwielbiony i wywyższony nasz Ojciec w niebie. Wspomóż wysiłki głoszących Dobrą Nowinę, by wszystkie narody poznały i przyjęły Twoją zbawczą miłość. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe (tajemnice światła)

Rozpoczynając modlitwę różańcową, wypraszajmy potrzebne łaski dla misjonek i misjonarzy, dzięki którym mieszkańcy krajów misyjnych będą mieli szansę spotkać Jezusa.

1. Chrzest Pana Jezusa w Jordanie

Przychodzimy na świat obciążeni grzechem pierworodnym zasługującym na potępienie, ale Bóg okazuje nam litość i przez chrzest zostajemy oczyszczeni i włączeni do Kościoła, którego Matką jest Najświętsza Maryja Panna. Przez chrzest każdy staje się dzieckiem Boga i każdy powinien być gotowy, aby służyć i pomagać innym w drodze do zbawienia.

Taką właśnie służbę podejmują misjonarki i misjonarze, a każdy z nas ma szansę, aby w tym pomagać. Czy pamiętam o tym?

2. Objawienie się Pana Jezusa na weselu w Kanie Galilejskiej

W pewnym momencie Maryja spostrzegła zakłopotanie gospodarzy, bo zabrakło wina. Zwraca się więc do Jezusa ze słowami „Wina nie mają”, a do pozostałych mówi: „Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie”. Syn, spełniając prośbę Matki, ukazuje, że nie jest Mu obojętny ludzki los.

A czy my, widząc potrzeby ludzi ubogich – niezależnie od tego, czy są to potrzeby duchowe, czy materialne – dzielimy się z innymi miłością i łaską, którymi sami zostaliśmy obdarowani? Czy pamiętam o tych, którzy czasem nawet wody nie mają, dla których zamiana wody z rzeki na wodę ze studni wykopanej dzięki misjonarzom jest cudem?

3. Głoszenie Królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia

Chrystusowe wezwanie do nawrócenia i pójścia za Nim pozostanie zawsze aktualne i zobowiązujące ludzkie sumienia. Z daru zbawienia skorzystać mogą ci, którzy uwierzą w Ewangelię, nawrócą się i podejmą życie zgodne z nauką i przykładem Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

O nawrócenie tak wielu jeszcze niewierzących zabiegają misjonarki i misjonarze. Nieraz resztkami sił, nie bacząc nawet na własne życie, idą i głoszą Dobrą Nowinę. Czy mam tego świadomość, czy pamiętam o ich heroicznej służbie?

4. Przemienienie na górze Tabor

Jezus wziął niektórych uczniów na górę, by tam ukazać im inny jeszcze niż ludzki wymiar swego istnienia. Apostołowie dostrzegli w przemienionym na ich oczach Chrystusie Boga i dowiedzieli się od samego Ojca, że Jezus jest Synem Bożym, którego należy słuchać.

To misjonarki i misjonarze przekazują Jezusa swoim przykładem, kochając Go, jaśniejac Jego świętością i dzieląc się Jego miłością. A ja, czy pragnę zobaczyć światło góry Tabor, uwierzyć i już nigdy nie wątpić?

5. Ustanowienie Eucharystii

„To jest Ciało moje, które za was będzie wydane” (Łk 22, 19). Wypowiadając te słowa w Wieczerniku, Chrystus ustanowił sakrament Eucharystii. W ten sposób zrealizował swoją obietnicę: „Nie zostawię was sierotami”. Pozostał z nami w eucharystycznych postaciach, byśmy się Nim karmili i zdobywali moc potrzebną nam podczas naszego ziemskiego pielgrzymowania w drodze do osiągnięcia celu, którym jest niebo.

Nasze uczestnictwo w Eucharystii będzie pełniejsze, jeśli będzie prowadziło do służby ubogim, jak czynią to ci, którzy pomagają wielu karmić się pokarmem Miłości. Czy ja staram się pomagać w zdobywaniu tego pokarmu?

Czytanka różańcowa

Dzięki tej modlitwie i w niej samej do dziś spotykam Jezusa. Często pamięcią wracam do lat dzieciństwa. Jeszcze nie bardzo rozumiałam, o co w tej modlitwie chodzi, ale czekałam na moją babcię-zelatorkę i panie, które przychodziły. To zapewne fenomen tej modlitwy sprawia, że wówczas w moim rodzinnym domu odczuwało się jakąś niewyobrażalną radość, ciepło. Jestem pewna, że te spracowane panie przyprowadzały ze sobą Jezusa i to On swoją obecnością nappełniał dom miłością i światłem.

Teraz w dorosłym życiu czuję tę modlitwę inaczej. To jest coś, co trudno opisać, ale kiedy się zagłębię w treść poszczególnych tajemnic z życia Jezusa i Maryi, to czuję, jakbym była uczestnikiem tych wydarzeń. Oczami wyobraźni widzę Jezusa, często czuję nawet Jego bliskość. Na przykład wesele w Kanie Galilejskiej – stoły nakryte, jest Jezus ze swoją Matką, gospodarze zapraszają na przyjęcie, a zainteresowanych jest niewielu. Pytam, dlaczego? Myślę – pójdę, pomogę, zachęcę. Udało się, przybyła kolejna grupa. Trzeba, żeby i inni przyszli z pomocą. Zdarzało się, że zanim ruszyłam z pomocą, ktoś inny był szybszy, na przykład Weronika. Ona nie zastanawiała się, czy wypada, co inni powiedzą, tylko pobiegła, nie patrząc na konsekwencje.

Jezus „krwią zbroczony”, z krzyżem na ramionach odchodzi z tłumem oskarżycieli i oprawców. Z bólem serca i wyrzutem sumienia patrzę za poranionym Jezusem...

Kolejna część różańca, tajemnice chwalebne. Wstępuje we mnie otucha, kiedy słyszę, że Jezus zmartwychwstał. Tym razem nie zawiodę, będę podążała Jego śladami. Pomoże mi w tym Duch Świąty i Maryja. Wierzę, że Jezus mnie kocha, bo jestem Jego dzieckiem i mam nadzieję, że kiedyś drzwi domu mojego Ojca otworzą się i dla mnie.

Myślę, że w tajemnicach różańcowych zawarte jest streszczenie także mojego życia.

Renata Przewoźnik, Stowarzyszenie Żywy Różaniec, diec. drohiczyńska

PIĄTEK – 29 X

W CHOROBIE SPOTYKAM JEZUSA

Komentarz na wejście

Ofiara Mszy świętej odprawiana jest każdego dnia we wszystkich kościołach na całym świecie. Jezus ofiaruje się za nas każdego dnia na ołtarzu naszego życia. Łączmy swoje bóle i cierpienia z Jego ofiarą. Pamiętajmy o tych, którzy są zbyt przytłoczeni ciężarem bólu i choroby, by zaufać i u Boga szukać pomocy w cierpliwym i owocnym znoszeniu choroby dla zbawienia ludzi i narodów.

Modlitwa wiernych

Do Boga, najlepszego Ojca wszystkich ludzi, zanieśmy nasze prośby.

– Módlmy się za papieża Franciszka, niech Bóg obdarza go siłą i zdrowiem, aby z wiarą głosił Dobrą Nowinę, która dotrze do wszystkich zakątków świata. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się, aby każdy misjonarz chodził w światłości słowa Bożego i to słowo w rozumiały sposób przekazywał tym, do których został posłany. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za prześladowanych misjonarzy, aby w cierpieniu, które ich dotyka, nie zwątpili w miłość tego, dla którego poświęcili swoje życie. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za misjonarzy, którzy przeżywają kryzys powołania, aby patrząc na krzyż Chrystusa, otrzymali umocnienie i otuchę. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za chorych misjonarzy, aby doświadczenie, które przeżywają, przybliżyło ich do Jezusa – najlepszego lekarza ciał i dusz. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za personel medyczny pracujący na misjach, aby swoją troskliwością i serdecznością budził w chorych nadzieję powrotu do zdrowia. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za zmarłych misjonarzy oraz zaangażowanych w dzieło misyjne Kościoła, aby Bóg obdarzył ich nagrodą wiecznej chwały w niebie. *Ciebie prosimy...*

– Módlmy się za nas samych, abyśmy potrafili mądrze wspierać pracę misjonarzy. *Ciebie prosimy...*

Boże, Ojczy pełen miłości i miłosierdzia, wysłuchaj naszych prośb i bądź zawsze przy nas.

Rozważania różańcowe (*tajemnice bolesne*)

Żaden dzień choroby, żadna rana na ciele, żadne cierpienie duszy, żaden krzyk bólu nie jest pustką i rozpaczą. Nie może być, skoro jesteśmy umiłowanymi dziećmi Boga! Każdy ból, ten najmniejszy bądź najokropniejszy, staje się wołaniem o poznanie i dotknięcie nas, naszego ciała i chorych miejsc, miłością Boga, która daje nadzieję.

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrójcu

Jezus trwoży się przed śmiercią, na jaką się zgodził z miłości do człowieka. I my trwożymy się w chwilach bólu nie do zniesienia, cierpienia ponad siły, kiedy świadomość choroby odbiera sens życia, ufność w modlitwie wobec Boga Ojca.

Właśnie w takiej chwili wahania, buntu i niezgody na chorobę mogę spotkać Jezusa. W niebywale trudnym zawierzeniu moc Boża jest tak blisko, czuwa nade mną. I kochający Bóg Ojciec posyła w moją trwożę życia świadka wiary – człowieka.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Jezusa dosięgają uderzenia bicza. I nas dosięgają bicze cierpienia. Bolesne ciągi choroby, każde drgnienie chorego ciała, trudny oddech czy wymuszony bezruch w łóżku. Każde uderzenie bólem wzmagają u chorego cierpienie i rozpacz.

Właśnie wtedy wśród pytań: „dlaczego ja?“, „czy muszę tak cierpieć?“ – mogę spotkać Jezusa. Jezus też pytał Ojca w chwilach trwogi... Moje wołanie, rozpaczliwe pytania stają się modlitwą i rozmową z Bogiem.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

Każdy cierń korony wbija się głęboko w głowę Jezusa. I nas dotyka każdy cierń choroby, do głębi jestestwa. Rany ciała i wnętrza, chore organy, nieruchome nogi i ręce... Jeden wielki cierń bólu. I trzeba trwać.

Właśnie w takiej chwili ostrego cierniowego bólu mogę spotkać Jezusa. Każde niedomaganie, słabość, ból, kalectwo czy defekt upodabnia mnie do cierpiącego Boga. Jak wielka to łaska spotkać w Jezusie brata, też ogarniętego cierpieniem nie do wypowiedzenia.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

Jezus umęczony idzie z krzyżem do wskazanego celu. Każdy z nas ma swoją drogę życiową usłaną kwiatami szczęścia, ale i kamieniami słabości i grzechów. Kiedy przychodzi lekarski wyrok – dotyczący zmiany trybu życia, choroby lub jeszcze trudniejszy nieuleczalnej choroby – nasza droga staje się drogą krzyżową, pełną buntu, walki, wątpliwości, łez, krzyku i wołania: „Dlaczego!?”. Krzyż choroby staje się męką.

Właśnie w takiej tragicznej chwili mogę spotkać Jezusa. W trudzie i zmaganiach ze sobą i obciążeniem krzyża mogę zawierzyć Jezusowi.

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

Jezus w męczarniach, z miłości do Ojca i do ludzkości, ofiarowuje swoje życie. Kiedy ból osiąga ekstremalną siłę i wokół niepewność choroby bądź śmierci – tyle strachu jest w człowieku. Nie ma siły na walkę, zostaje bezsilność, obojętność bądź pogodzenie się z chorobą, z decyzją Bożej Opatrzności.

Właśnie w tej najtrudniejszej chwili życia mogę spotkać Jezusa. To może ostatni taki moment spotkania Jezusa twarzą w twarz i pochwylenia Go za rękę, aby w Jego obecności wraz z Maryją i świętymi przekroczyć bramę pełni życia.

Czytanka różańcowa

Choroba jest najbardziej problematycznym i dramatycznym doświadczeniem człowieka, gdyż jest zagrożeniem jego ziemskiej egzystencji. Nic więc dziwnego, że każdy boi się choroby.

Wobec choroby człowiek jest często bezradny, przeżywa chwile osamotnienia i lęku, a w początkowym okresie jest ona prawdziwym wstrząsem dla człowieka, dla całej jego struktury fizycznej, psychicznej i duchowej. Choroba jest wielką próbą postawy chrześcijańskiej, w tym szczególnie wiary, nadziei i miłości.

Cierpienia własne, a także kontakt z cudzym cierpieniem niemal każdemu każe od nowa stawiać pytanie o jego sens, a tym samym o sens życia w ogóle. Ważna staje się kwestia odpowiedzialności za dotychczasowe życie, często obciążone winą i nieuporządkowane.

Wszystkie te trudne sprawy trzeba podjąć. Nieraz chory czuje, że nie wolno ich dłużej odkładać. Człowiek chory, osłabiony, udręczony bólem i niepokojem martwi się nie tylko o siebie, ale i o najbliższych. Lęk i cierpienie sprawiają, że chora osoba znajduje się w sytuacji niekorzystnej i złożonej, utrudniającej powrót do zdrowia.

Chory doznaje też wielu upokorzeń, jest skrępowany swoją niemocą i zależnością od innych. Czuje się pomijany ze względu na niemożność działania i uczestniczenia w życiu bliskich.

Bardzo często choroba pobudza człowieka do szukania Boga i powrotu do Niego lub odnowienia i umocnienia przyjaźni z Bogiem.

Cierpienie i choroba są dla Jezusa bezpośrednią okazją do działania. Wysłał swoich uczniów, by głosili, uzdrawiali i wzywali do nawrócenia.

Jezus jest zawsze przy nas i cierpi wraz z nami. Dopuszczając cierpienie, nie opuszcza nas, ale daje nam wiele łask, aby je przyjąć jako szczególny dar, przez który mamy udział w Jego cierpieniach. Możemy razem z Nim zbawiać świat, stając się misjonarzami, posłanymi do chorych i cierpiących duchowo i fizycznie. Polecajmy Bogu wszystkich tych, którzy uczestniczą w zbawczym dziele Chrystusa, który dla każdego człowieka podjął krzyż, umarł i zmartwychwstał.

Zgromadzenie Sióstr Wynagrodzicielek Najświętszego Oblicza

SOBOTA – 30 X

W WOLONTARIACIE SPOTYKAM JEZUSA

Komentarz na wejście

Jezus przychodzi do nas w czasie chrztu, gdy jeszcze jesteśmy mali. Jest to moment, w którym zostajemy włączeni do wspólnoty Kościoła i każdy z nas jest już nie tylko dzieckiem swoich rodziców, ale staje się również dzieckiem Bożym.

Zostałem wybrany „przed założeniem świata, zanim znalazłem się w łonie mej Matki”. Otrzymujemy wszystko z nieustanną miłością. W ramionach Boga czujemy się bezpiecznie. Pragniemy odwzajemnić tę miłość, służąc naszym bliźnim, niczego w zamian nie oczekując.

Modlitwa wiernych

Niech Aniołowie zanoszą nasze modlitwy przed oblicze Boże.

– Błagajmy o błogosławieństwo, cierpliwość i wytrwałość w powołaniu dla papieża Franciszka i biskupów. *Ciebie prosimy...*

– Błagajmy o wierność oraz bezinteresowność w służbie dla każdego kapłana. *Ciebie prosimy...*

– Błagajmy o autentyczną miłość dla misjonarzy i wolontariuszy misyjnych, aby wskazywali innym Niebo. *Ciebie prosimy...*

– Błagajmy za ubogich, chorych i cierpiących, aby potrafili spotykać w swoim trudzie Chrystusa. *Ciebie prosimy...*

– Błagajmy o powołania kapłańskie, zakonne, misyjne i odwagę do pójścia za Jezusem, aby nie zabrakło tych, którzy chcą głosić Dobrą Nowinę. *Ciebie prosimy...*

– Błagajmy o szczęście wieczne dla zmarłych misjonarzy, wolontariuszy i tych, którzy wspierali misje. *Ciebie prosimy...*

Dobry Ojczy, który pozwalasz nam w każdym człowieku dostrzegać Twego Syna, wysłuchaj naszych prośb. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Rozważania różańcowe (tajemnice radosne)

„Więcej radości jest w dawaniu, aniżeli w braniu” – idźmy więc i rozdawajmy siebie, a odnajdziemy Jezusa.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Nazaret – miasteczko, z którego podobno nie może być nic dobrego. Tutaj w ubogiej chacie „Niebo ucałowało ziemię”. Młoda, rozmodlona, prosta Żydówka jest zaskoczona wizytą Anioła. Słyszy zadziwiające słowa, z których niewiele rozumie: jej dziecko będzie synem Boga Najwyższego? Jak to będzie? Co powie Józef, gdy się dowie? Bóg jednak wszystko dobrze zaplanował: „Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego okryje Cię cieniem”.

Maryjo, naucz nas widzieć Jezusa w najbardziej pogardzanym człowieku i ufać, że „dla Boga nie ma nic niemożliwego”.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryja jest najszcześliwszą kobietą na świecie. Wyrusza w drogę do Elżbiety, aby opowiedzieć jej o wszystkim. Gdy wypowiada słowa pozdrowienia, Duch Święty napełnia Elżbietę. Maryja nie musiała nic więcej mówić. Od kuzynki usłyszała zadziwiające słowa, że jest błogosławiona między niewiastami. Ucieszyła się i wyśpiewała uwielbienie swemu Bogu. Temu „który strąca władców z tronu, a wywyższa pokornych, głodnych syci dobrami, a bogaczy odprawia z niczym”.

Maryjo, bądź zawsze z nami i ucz nas bezgranicznego zawierzenia Bogu.

3. Narodzenie Pana Jezusa

„Słowo stało się Ciałem i zamieszkało wśród nas”. Bóg stał się Człowiekiem i przyszedł do swojej własności, ale swoi Go nie przyjęli. Nie rozpoznali w Nim swojego Pana. Nie rozpoznali czasu spotkania ze swym Stwórcą. Przyszedł na świat bezbronny, niewinny, w otoczeniu bydła i smrodu. I taki Maleńki pozostał, żebyśmy się nie bali Jego obecności.

Maryjo, niech Jezus rodzi się w nas, gdy otwieramy serce dla bezdomnych.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

Czy jestem gotów bez reszty oddać Bogu moje życie? Maryja z Józefem oddali Bogu 40-dniowego Jezusa w Świątyni Jerozolimskiej. Symeon wziął Dziecko w ramiona. Marzył o tej chwili. Spotkał Miłość i wobec wszystkich ogłosił, że jego oczy ujrzały jedynego i prawdziwego Zbawiciela, światłość świata. Maryja słyszy jednak: „Twoją duszę miecz przeniknie”. Jezus mówi: „Kto chce iść za Mną, niech weźmie swój krzyż i niech mnie naśladowe”.

Maryjo, pierwsza Uczennico-Misjonarko, pomagaj nam być solą ziemi i światłem świata.

5. Odnalezienie Pana Jezusa w świątyni

Święto Paschy w Jerozolimie, które radośnie świętuje cała rodzina. Po powrocie okazuje się jednak, że Jezusa nie ma. Maryja z Józefem umierają z przerażenia... Odnaleźli Go dopiero po trzech dniach w świątyni. Usłyszeli wtedy: „Czemuście mnie szukali, czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?”. My już też to wiemy. Kościół to nasza Matka. To tutaj wszystko się zaczęło – otrzymaliśmy nowe życie. Gdy się gubimy, Jezus zawsze pierwszy wybiega nam na spotkanie i w kapłanach otacza nas miłosierną Miłością. Przymyka do serca, pozwala rozkochać się w sobie. Potem z delikatnością przychodzi i daje siebie w Komunii Świętej. Czy potrzeba czegoś więcej? Tego, co dostaliśmy, nie możemy zatrzymać dla siebie. Nie możemy milczeć.

Maryjo, niech ogień Jezusowej Miłości, który w nas płonie, rozpali tych, do których zostaniemy posłani.

Czytanka różańcowa

„Głosem Twoim zostać chcę – mówić imię Jezus”... Być Bożym głosem – co to znaczy? Jako wolontariuszka medyczna w hospicjum przy-

szałam jak zawsze na oddział. Gdy zapytałam pielęgniarkę o pacjentów, dowiedziałam się, że z panią Marią nie ma już kontaktu. Pani Maria to niezwykle inteligentna, mądra i rozmowna kobieta. Leżąca, ale jeszcze do niedawna w pełni świadoma. Jest mi niezmiernie przykro. Idę jednak do niej, bo miłość karmi się obecnością. Pani Maria ma zamknięte oczy. Delikatnie chwytam ją za rękę. Nie mogę wydobyć z siebie głosu. Tak niedawno uśmiechała się i żartowała. Żal ściska serce, że to już ten moment. Modlę się w myślach, gdy nagle czuję jej uścisk i słyszę powolny, przerywany głos: Ja bardzo pani dziękuję, że pani do mnie przychodziła... Łzy same napływają do oczu. Gdy ofiarowujesz swój czas, kiedy po prostu jesteś blisko tych, którzy ciebie potrzebują – patrzysz i widzisz: przecież to Jezus.

Wolontariusze z Młodzieżowego Wolontariatu Misyjnego Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary, którym się opiekuję, to młodzież od 6 klasy szkoły podstawowej. Gdy pandemia zahamowała nasze działania, zdawało się, że nic nie możemy. Podjęliśmy jednak pomoc dla hospicjum pod hasłem: „Bandaż na ranę” i zebraliśmy potrzebne artykuły.

Młodzi potrzebują przynależności do jakiejś grupy. Mają w sobie niezwykle pokłady dobra. Warto, a nawet trzeba poświęcać im czas. A oni sami tak mówią o doświadczeniu spotkania Jezusa: „W wolontariacie poznałam Jezusa poprzez czynienie dobra drugiemu człowiekowi” (Wiki), „Spotykam Jezusa w modlitwie, kiedy organizujemy różne kiermasze oraz akcje, poprzez które pomagamy innym osobom: chorym, biednym, potrzebującym” (Ania), „W wolontariacie otworzyłam się na Jezusa. Poczułam Jego miłość – kochać i chęć do pomagania” (Marysia).

Dzieci i młodzież pragną kochać i być kochanymi. Młodzieżowy Wolontariat Misyjny to bezpieczna przestrzeń formacji dobrego chrześcijanina i wzrastania w Bożej miłości.

Wioletta Piętka, Młodzieżowy Wolontariat PDRW

DODATEK DLA DZIECI

WSTĘP

Kolejny raz oddajemy w Państwa ręce *Dodatek dla dzieci* pomocny w animacji Niedzieli Misyjnej i całego Tygodnia Misyjnego, ale także do wcześniejszego przygotowania dzieci do tych wydarzeń.

We współpracy z katechetami, którym bliskie są sprawy misji, przygotowaliśmy trzy konspekty katechez: dla klas I – III, IV – VI oraz dla dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Zostały one opracowane w taki sposób, aby jak najprzystępniej przekazać uczniom temat tegorocznego Światowego Dnia Misyjnego oraz pogłębić w nich świadomość bycia misjonarzami, pragnienia realizacji chrzcielnego wezwania do bycia świadkami Jezusa oraz chęci pomocy swoim rówieśnikom i misjonarzom pracującym na całym świecie. Do każdej katechezy przygotowaliśmy niezbędne pomoce, prezentacje i załączniki.

Proponujemy również teksty, które mogą się przydać w czasie Mszy Świętej w Niedzielę Misyjną – komentarz na rozpoczęcie, wezwania Modlitwy Wiernych oraz przykładową procesję z darami. Myśli do homilii mogą posłużyć jako schemat i podstawa krótkiej i logicznej homilii z udziałem dzieci.

Tegorocznym rozważaniem różańcowym dla dzieci towarzyszy postać św. Józefa. W roku, który jest mu poświęcony, pragniemy im przypomnieć tę cichą i wyjątkową postać.

Mamy nadzieję, że opracowane przez nas materiały okażą się pomocne i przyczynią się do rozpalenia ducha misyjnego w sercach najmłodszych.

Zapraszamy na stronę internetową Papieskich Dzieł Misyjnych do zakładki Dzieła dzieci oraz na profil FB PDMD.

Dobrego misyjnego posługiwania wśród dzieci i młodzieży!
Z modlitwą

s. Monika Juszka RMI, sekretarz krajowy PDMD

KATECHEZA MISYJNA DLA KLAS I – III

TEMAT: SPOTKALIŚMY JEZUSA, WIĘC GO GŁOSIMY

Cel ogólny

Pogłębienie misyjnej świadomości i poczucia odpowiedzialności za misję oraz przygotowanie do przeżycia Niedzieli Misyjnej i Tygodnia Misyjnego. Uświadomienie prawdy, że dzieci również mogą być głosicielami Dobrej Nowiny, przede wszystkim przez świadectwo swego życia.

Cele szczegółowe

Wiedza:

Uczeń:

- wie, kiedy jest przeżywana Niedziela Misyjna i Tydzień Misyjny;
- zna fragment Ewangelii o uczniach idących do Emaus;
- wie, jak ważne jest spotykание się z Bogiem i mówienie o Nim;
- wie, jak bardzo potrzebna jest posługa misjonarzy w głoszeniu Ewangelii, zna sytuację ludzi w krajach misyjnych i jak bardzo potrzebują Boga.

Umiejętności:

- umie „zaplanować” swoje spotkania z Bogiem: modlitwę, czytanie Pisma Świętego, Eucharystię;
- przez postawę życia zgodną z Ewangelią sam staje się misjonarzem.

Postawy:

- poprzez sposób życia potrafi głosić Jezusa wśród najbliższych.

METODY

Rozmowa kierowana, pogadanka, scenka, prezentacja.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, scenka do przedstawienia lub przeczytania na role, prezentacja ukazująca pracę misjonarzy i życie na misjach, myśli o sercu dla każdego ucznia.

PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa: „Ojciec nasz”

2. Wyciszamy grupę i wprowadzamy ją w temat. Nawiązujemy do zbliżającej się Niedzieli Misyjnej i Tygodnia Misyjnego, a także zapoznajemy z prośbą Ojca Świętego Franciszka, by stawać się głosicielami Dobrej Nowiny. „Bo nie możemy nie mówić tego, cośmy słyszeli i widzieli”.

3. Prowadzimy z uczniami rozmowę o różnych spotkaniach. Zadajemy pytania: Z kim ważnym ostatnio się spotkali? Co im dało to spotkanie? Co zrobili po spotkaniu? Z kim jeszcze można się spotykać? Gdzie można spotykać się z Bogiem? Tak kierujemy rozmowę, aby dzieci uświadomiły sobie, jak niezwykle ważne jest spotkanie z Bogiem, a także to jak się zachowujemy po spotkaniu z Nim.

4. Pokazujemy im obraz uczniów Jezusa idących do Emaus (zał. 1a i b – obraz + tekst *Ewangelii Łk 24,13-33*) i opowiadamy o ich spotkaniu z Jezusem. Prowadzimy rozmowę na ten temat i podkreślamy, że to spotkanie i rozpoznanie Jezusa zmieniło uczniów, dotknęło ich serc. Zaraz po tym, jak Go rozpoznali, powrócili do Jerozolimy, do swoich najbliższych, i o wszystkim z radością im opowiedzieli. Wtedy inni uczniowie w Jerozolimie też powiedzieli, że spotkali Jezusa, bo również do nich przyszedł po swoim zmartwychwstaniu.

5. W przygotowanej prezentacji (zał. 2 – *siostry michalitki, Kamerun*) ukazujemy kolejnych ludzi, którzy spotkali Jezusa. Uświadamiamy uczniom, że doświadczyli oni pięknego spotkania z Jezusem, które również przemieniło ich serca i tak jak uczniowie z Emaus zostawili

wszystko i wyjechali daleko, by dzielić się Dobrą Nowiną, głosić radośną wieść o Jezusie tym, którzy Go jeszcze nie znają. Ukazujemy nie tylko pracę misjonarzy, ale też ludzi, do których zostali posłani, aby uczniowie także poznali warunki, w jakich żyją. Podczas pokazu omawiamy każdy slajd i odpowiadamy na pytania uczniów. Uświadamiamy dzieciom, że misjonarze nie tylko słowem głoszą Jezusa, a też swoim życiem i że bardzo często potrzebują pomocy, by służyć tym ludziom.

6. Rozmawiamy z dziećmi, w jaki sposób można pomóc misjonarzom. Tak kierujemy rozmową, aby same doszły do wniosku, że bardzo ważna jest modlitwa, akcje charytatywne organizowane przez ludzi dobrej woli, ale również „duchowe ofiary” w intencji misji i misjonarzy. Te „duchowe ofiary”, przemiana serc, by stawały się lepsze i piękniejsze, są jednocześnie najpiękniejszym mówieniem o Bogu. Każdy wówczas staje się misjonarzem – a dzieci małymi misjonarzami.

7. Czytamy krótkie opowiadanie (zał. 3 – *Trzej synowie. Dzieci z klasy drugiej/trzeciej mogą przeczytać je z podziałem na role*), następnie rozmawiamy na temat zachowania trzech synów. Przekazujemy prawdę, że głoszenie Jezusa może się odbywać na różne sposoby, ale najlepszym jest świadectwo własnego życia. To nasza codzienna dobroć, miłość, zauważanie osób, którym trzeba pomóc. Jednak żeby tak było, należy spotykać się z Jezusem na modlitwie. Trzeba Go poznawać, czytając Pismo Święte. Pozwolić, by Jezus dokonał operacji naszego serca, by chciało być otwarte na potrzeby bliźnich. Uczniowie idący do Emaus rozpoznali Go po łamaniu chleba – podkreślamy, jak ważna jest obecność na niedzielnej Eucharystii.

8. Uczniowie losują po jednej myśli o sercu (zał. 4). Po wylosowaniu dzielą się myślami (*w klasie pierwszej w czytaniu pomaga katecheta*). Następnie prosimy, aby dzieci nie tylko nauczyły się tego krótkiego wierszyka, ale przede wszystkim jego treść wprowadzały do swego życia.

9. Dzieci zapisują temat do zeszytu: **Spotkaliśmy Jezusa, więc Go głosimy**. Pod tematem wklejają myśl o sercu, a na zakończenie uczą się piosenki (zał. 5 – *Idź i głos*). Zachęcamy uczniów do stawania się małymi misjonarzami wśród swoich najbliższych: w domu, szkole, parafii.

10. Na koniec katechezy jeszcze raz przypominamy o modlitwie za misjonarzy i aktywnym włączeniu się w liturgię Mszy św. w Niedzielę Misyjną. Zapraszamy również w Tygodniu Misyjnym na nabożeństwo różańcowe w intencji misji i misjonarzy. Jeśli w obecnych warunkach pandemicznych uda się zorganizować jakąś akcję charytatywną, zapraszamy też do udziału w niej. Przede wszystkim jednak przypominamy i zachęcamy do częstego spotykania się z Panem Bogiem i do postawy życia zgodnego z Ewangelią.

s. Dorota Burczyk CSSMA, Przemyśl, archidiecezja przemyska

Załącznik 1

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 24, 13-35):

„Tego samego dnia dwaj z nich byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej o sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali oni ze sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali ze sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były jakby przesłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: «Cóż to za rozmowy prowadzicie ze sobą w drodze?» Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: «Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało». Zapytał ich: «Cóż takiego?» Odpowiedzieli Mu: «To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Ale po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto, jeszcze niektóre z naszych

kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazłszy Jego ciała, wróciły i opowiedziały, że miały widzenie aniołów, którzy zapewniają, iż On żyje. Poszli niektórzy z naszych do grobu i zastali wszystko tak, jak kobiety opowiadały, ale Jego nie widzieli». Na to On rzekł do nich: «O, nierozumni, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy! Czyż Mesjasz nie miał tego cierpieć, aby wejść do swej chwały?» I zaczynając od Mojżesza, poprzez wszystkich proroków, wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego. Tak przybliżyli się do wsi, do której zdążali, a On okazywał, jakoby miał iść dalej. Lecz przymusili Go, mówiąc: «Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień się już nachylił». Wszedł więc, aby zostać wraz z nimi. Gdy zajął z nimi miejsce u stołu, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał go i dawał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On zniknął im z oczu. I mówili między sobą: «Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?» W tej samej godzinie zabrali się i wrócili do Jeruzalem. Tam zastali zebranych Jedenastu, a z nimi innych, którzy im oznajmili: «Pan rzeczywiście zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi». Oni również opowiadali, co ich spotkało w drodze i jak Go poznali przy łamaniu chleba”.

Załącznik 1 a

Załącznik 1 b

Załącznik 3

Scenka pt. „Trzej synowie – co liczy się bardziej?”*

Narrator: Działo się to bardzo dawno temu, nikt też nie zna kraju, w którym to się stało. Do studni szły trzy kobiety. Po drodze, jak to kobiety, rozmawiały o swoich troskach i problemach. Przy samej zaś studni, gdy wiadra ich były pełne, rozmawiały o swoich radościach.

Kobieta 1: Mój syn jest wspaniałym sportowcem. Jest tak wytrenowany, że nikt mu nie dorówna!

Narrator: Druga chwaliła swego syna w ten sposób.

Kobieta 2: Mój syn śpiewa tak pięknie jak słowik. Nikt w okolicy nie ma piękniejszego głosu od niego!

Narrator: Trzecia kobieta milczała.

Kobieta 1: A ty o swoim synu nic nam nie powiesz?

Kobieta 3: Mój syn jest zwykłym chłopcem, nie ma w nim nic szczególnego.

Narrator: Rozmowie tej przysłuchiwał się nieznajomy człowiek. Kiedy kobiety wyruszyły w drogę powrotną, mężczyzna szedł za nimi w pewnej odległości. Może był głodny? Może nie miał gdzie przenocować? A może chciał sam zobaczyć synów, o których tyle słyszał? Wiadra z wodą były ciężkie i kobiety co pewien czas odpoczywały. Im było bliżej domu, tym bardziej ich ręce i nogi stawały się słabsze. Ale oto ich dzieci wyszły na spotkanie! Pierwszy podbiegł trzymając w ręku piłkę.

Syn kobiety 1: Huraa! Mamo, mamo. Strzeliłem dzisiaj dwie bramki. Wygraliśmy kolejny raz!

Kobieta 1: Jestem taka dumna z ciebie, synku. Czyż nie mam wspaniałego syna?

Narrator: I pobiegł syn kobiety pierwszej, ciesząc się z wygranej. Podbiegł do nich także syn drugiej kobiety.

Syn kobiety 2: Witaj, mamus! Zaśpiewam ci piosenkę. Nauczyciel powiedział, że pójdę z nią w przyszłym tygodniu na konkurs!

Narrator: Zaraz też zaczął śpiewać i rzeczywiście śpiewał wspaniale, tak że kobiety z podziwem słuchały jego pieśni. Matka była dumna z tego, co syn potrafi.

Syn kobiety 2: To ja pójdę jeszcze poćwiczyć.

Kobieta 2: Słowiku mój kochany! Idź, idź!

Narrator: Zjawił się także syn trzeciej kobiety. Podbiegł do swej matki, wziął od niej wiadra z wodą i powiedział.

Syn kobiety 3: Mamo! Jaka ty jesteś zmęczona. Ja ci pomogę, razem wrócimy do domu!

Narrator: I tak razem zaczęli wracać do domu. A kobiety podeszły do nieznanego, który obserwował całą scenkę i zapytały.

Kobieta 1: Człowieku, widziałeś nasze dzieci. Jak myślisz, który z tych trzech jest najlepszy, najwspanialszy?

Nieznamy: Gdzie są wasze dzieci? Gdzie są wasi synowie? Ja tu widzę tylko jednego syna.

Narrator: I ukłonił się w kierunku trzeciej kobiety i jej syna.

* Ewangelia na scenie, t. 1, Mądrość, Wydawnictwo Misjonarzy Krwi Chrystusa, Częstochowa 1999

Załącznik 4

1. Serce misjonarza kocha ludzi i chętnie dla innych się trudzi.
2. Serce misjonarza patrzy w górę, widzi słońce poprzez chmurę.
3. Serce misjonarza wierna przystań, z jego duszy pokój tryska.

4. Serce misjonarza tryska zgodą, chętnie poda kubek z wodą.
5. Serce misjonarza kocha wiernie, nie ogląda się na ciernie.
6. Serce misjonarza umie pomóc, jest kochane w każdym domu.
7. Serce misjonarza troskliwe, ma wzrok daleki, na każdą biedę znajdzie leki.
8. Serce misjonarza w cieniu się kryje, wtedy prawdziwie dla innych żyje.
9. Serce misjonarza nie da się ugiąć, nigdy złej sprawy nie będzie sługą.
10. Serce misjonarza sobą rządzi, zawsze powstaje, gdy zbłądzi.
11. Serce misjonarza nie zazdrości, wiele w życiu ma radości.
12. Serce misjonarza zdolne do ofiary, mierzy miłość swą bez miary.
13. Serce misjonarza ciche jak szarotka, którą każdy chciałby spotkać.
14. Serce misjonarza jest jasne i wesołe, otaczają je wszyscy ludzie kołem.

15. Serce misjonarza jest proste i nie wie, co to podstęp.
16. Serce misjonarza jest pełne życzliwości, gasi wszelkie ludzkie złości.
17. Serce misjonarza łagodnie koi cierpienia, ponure życie w wiosnę zamienia.
18. Serce misjonarza jest czyste i szczere, jest najlepszym w życiu sterem.
19. Serce misjonarza kocha pokój, wznosi go na każdym kroku.
20. Serce misjonarza stale się uśmiecha, budzi w innych dobre echa.
21. Serce misjonarza bliźnim ufa, dowodzi szczerzego ducha.
22. Serce misjonarza czysta droga, aby zawsze widzieć Boga.
23. Serce misjonarza czułe na ból drugich, ma okazję do zasługi.
24. Serce misjonarza Jezusa głosi, gdy modlitwy do Boga zanoszą.
25. Serce misjonarza stale dziękuje, nawet gdy źle się czuje.

26. Serce misjonarza nie narzeka,
gdy na jego pomoc nikt nie czeka.

27. Serce misjonarza nie skarży się nikomu,
każdą przykrość znosi po kryjomu.

28. Serce misjonarza idzie do kościoła,
słyszy bowiem, jak Pan go woła.

Załącznik 5

1. Jezusa bliźnim głoszę,
gdy modlitwy do Boga zanoszę.
2. Jezusa bliźnim daję,
gdy Jego świadkiem się staję.
3. Dobre uczynki spełniam z miłości,
Jezus ma z tego dużo radości.
4. Dzisiaj niedziela, idę do kościoła,
słucham, to Pan Bóg mnie woła.
5. Nigdy nie będę narzekać,
na moją pomoc nie może nikt czekać.
6. Śmieci chętnie wynoszę,
zawsze używam słowa proszę.
7. Za wszystko zawsze dziękuję,
nawet, gdy źle się czuję.
8. Nie będę się skarżyć nikomu,
każdą przykrość zniosę po kryjomu.
9. Gdy coś złego czasem zrobię,
słowem przepraszam nadrobię.

10. Uśmiech to mój przyjaciel serdeczny,
dla każdego będę grzeczny.

11. Każdego dnia coś dobrego zrobię,
Jezusa zobaczę w każdej osobie.

12. Słucham zawsze mamy i taty,
z pewnością nie poniosę straty.

13. Nikt nie będzie na mnie czekał,
z pomocą nie będę zwlekał.

14. Dobrocią ze wszystkimi się dzielę,
każdego dnia, nie tylko w niedzielę.

KATECHEZA MISYJNA DLA KLAS INTEGRACYJNYCH I DLA DZIECI O SPECJALNYCH POTRZEBACH EDUKACYJNYCH

TEMAT: ZNAM PANA JEZUSA I JESTEM JEGO MISJONARZEM

CELE KATECHETYCZNE

(wymagania ogólne)

- Ukazanie prawdy o powszechności powołania misyjnego,
- kształtowanie postawy odpowiedzialności za całą Kościół, również misyjny.

CELE SZCZEGÓŁOWE

- Pomoc dzieciom w zrozumieniu, jak mogą realizować swoje powołanie misyjne,
- uwrażliwić na sytuację rówieśników w krajach misyjnych,
- zachęcić do wsparcia misji przez modlitwę i osobiste świadectwo.

ZADANIE NAUCZYCIELA RELIGII

Jak najbliższe przekazanie dziecku prawdy o powszechności powołania misyjnego i sposobach jego realizacji.

TREŚCI – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- własnymi słowami opowiada o misjonarzach i ich misyjnej posłudze,
- podaje ten moment życia, w którym stał się misjonarzem,
- wymienia przykłady konkretnych zachowań właściwych misjonarzowi,
- podaje datę Niedzieli Misyjnej.

METODY I POMOCE

- prezentacja pptx dostępna od 1 października pod adresem <https://missio.page.link/TM2021> lub obraz Jezusa, zdjęcia misjonarzy, kalendarz, obraz chrzcielnicy, dostęp do stron www

lub wybrane fragmenty z YT i sprzęt do ich wyświetlenia, pikto-gramy: modlitwy, uśmiechu, pomocnej ręki, nauki, klocek lub papierki do zbierania, kosz na te rzeczy, duży arkusz papieru z napisem ZNAM JEZUSA I JESTEM JEGO MISJONARZEM i z obrazkiem Jezusa naklejonym na środku arkusza oraz zdjęciami misjonarzy przyklejonymi w różnych jego miejscach, wycięte z papieru serce, napis NIEDZIELA MISYJNA.

PRZEBIEG LEKCJI

1. Rozpoczęcie

Modlitwa, powitanie dzieci, czynności organizacyjne.

2. Wprowadzenie

Spójrzcie na kalendarz. Jaki jest teraz miesiąc? (*październik*) Ile niedziel jest w tegorocznym październiku? (5), Która jest ostatnia? (31) A która jest przed nią, czyli PRZEDOSTATNIA? (24).

To jest bardzo ważna niedziela. Każda PRZEDOSTATNIA NIEDZIELA W PAŹDZIERNIKU TO NIEDZIELA MISYJNA (*układamy przed dziećmi napis NIEDZIELA MISYJNA*). To jest taka niedziela, kiedy sobie szczególnie przypominamy, że na mocy chrztu św. jesteśmy MISJONARZAMI.

3. Rozwinięcie

– Misjonarz to taka osoba, która sama poznała Pana Jezusa i pokochała Go tak bardzo, że chce o Nim mówić wszystkim ludziom (*obraz Jezusa, wycięte serce, na sercu naklejone zdjęcia misjonarzy, wycięte np. ze starego kalendarza misyjnego*).

– W chwili naszego chrztu Pan Jezus mocno nas do siebie przytulił i zapewnił, że bardzo nas kocha. Uczynił nas wtedy swoimi misjonarzami. Od tamtej chwili naszym zadaniem jest tak się zachowywać, żeby Pan Jezus był z nas dumny, żebyśmy pokazywali, jak jest dla nas ważny. To znaczy, że jesteśmy JEGO ŚWIADKAMI.

W zależności od potrzeb dzieci kolejny punkt ma dwie wersje. Wersja A dla dzieci młodszych lub słabiej funkcjonujących i wersja B dla dzieci starszych lub bardziej funkcjonujących.

Wersja A – wybieramy jeden z filmików, który pokazujemy dzieciom, a następnie prowadzimy rozmowę według podanego schematu:

1. KLINIKA DLA PLUSZAKÓW <https://www.youtube.com/watch?v=B4eYVpBtORY&list=PLPoyWqdBolP6hgixlYbarO7DgDsjzYFsZ&index=3>

– Co się stało Tesi? Dlaczego bała się wysiąść z wózka? Czy ten lęk jej pomógł? Czy ta jej niechęć była dla niej dobra?

– Niektórzy czasem mają tak chore nogi, że nie mogą wstać z wózka. Nie ma w tym nic złego, ale mają wtedy silne ręce albo mocne oczy, albo wrażliwszy słuch czy dobre serce... Każdy z nas ma coś słabszego, ale zawsze też ma MOCNE STRONY.

– Niestety, niektórzy zachowują się jak Tesia, mogą, ale nie chcą... Zamiast się trochę postarać, z lenistwa udają, że nie potrafią... Chcą, żeby wszystko za nich robili inni... Pan Jezus tak nie robił i prawdziwy misjonarz też nie może być leniwy! Każdy z nas może zrobić wiele dobrego!

2. STRAŻAK SAM https://www.youtube.com/watch?v=g3_8pm-l0074

– O kim jest nasza bajka? Co robi Strażak Sam? Chcielibyście być tacy jak on? Dlaczego?

– Dla niektórych Strażak Sam jest bohaterem, bo robi wspaniałe rzeczy i pomaga innym. Jednak nie wszyscy możemy być strażakami, ale wszyscy możemy być bohaterami – misjonarzami Pana Jezusa, kiedy będziemy się zachowywać tak jak On, kiedy nie będziemy się poddawać i każdego dnia będziemy się starali radzić sobie jak najlepiej ze swoimi chorobami i trudnościami.

Wersja B – wybieramy jeden z filmików, który pokazujemy dzieciom, następnie prowadzimy rozmowę według podanego schematu:

ROKSANA WĘGIEL <https://www.youtube.com/watch?v=BobLn-Cwjgd4>

STOCH <https://www.youtube.com/watch?v=-SbPnVTbTck>

– Kogo przed chwilą widzieliśmy? Co ta osoba robi? Kto z was chciałby być taki sam jak ona? Dlaczego?

– Niektórzy są dla innych idolami. Wszyscy chcieliby pięknie śpiewać albo osiągać takie sukcesy w sporcie jak wielcy skoczkowie...

– Chcę wam dzisiaj powiedzieć, że każdy z was może być bohaterem! I powinien nim być! Od chrztu św. bowiem jesteśmy misjonarzami Pana Jezusa. To On powinien być dla każdego z nas IDOLEM, Jego powinniśmy naśladować. Wtedy każdy będzie też bohaterem w swojej rodzinie, w szkole, wśród przyjaciół...

Ciąg dalszy po odpowiedniej wersji A lub B

– Dla niektórych ludzi Pan Jezus stał się tak wielkim IDOLEM, że zapragnęli mówić o Nim na całym świecie, w dalekich krajach (*pokazujemy kilka zdjęć misjonarzy*). To są misjonarze, którzy pracują daleko od swojego kraju.

– Ale Pan Jezus pragnie być Idolem/Wzorem dla każdego człowieka. Dlatego z chwilą chrztu św. uczynił nas swoimi misjonarzami. A jak być misjonarzem bez wyjeżdżania w dalekie kraje? Zaraz zobaczymy:

a) piktogram modlitwy – **kiedy modlimy się za misjonarzy i za naszych bliskich, JESTEŚMY MISJONARZAMI** (*odmawiamy z dziećmi krótką modlitwę*).

b) piktogram nauki – **kiedy pilnie się uczy my, JESTEŚMY MISJONARZAMI** (*powtarzamy z dziećmi coś z jakiejś dziedziny nauki, np. ile jest 2-2 – dzieci wyklaskują wyniki lub skaczą odpowiednią ilość razy albo powtarzają, jakie są pory roku i pokazują je swoim ciałem, itp...*).

c) piktogram pomocnej ręki – **kiedy potrafimy komuś pomóc, JESTEŚMY MISJONARZAMI** (rozsypujemy coś łatwego do zebrania, papierki, klocki, i prosimy dzieci o posprzątanie).

d) piktogram uśmiechu – **kiedy zamiast marudzić, uśmiechamy się do innych, JESTEŚMY MISJONARZAMI** (uśmiechamy się do siebie nawzajem).

– Rozkładamy przed dziećmi duży arkusz szarego papieru z napisem na górze: ZNAM JEZUSA I JESTEM JEGO MISJONARZEM, a na środku z naklejonym obrazem Jezusa. W kilku różnych miejscach naklejone są zdjęcia misjonarzy.

Pięknie wam poszło! Zobaczcie, Pan Jezus powinien być naszym Idolem, znamy Go i chcemy być Jego bohaterami – misjonarzami. Niektórzy z misjonarzy pracują bardzo daleko, pomagają ludziom w krajach misyjnych, mówią im o Panu Jezusie. My nie musimy nigdzie wyjeżdżać, możemy być misjonarzami tu, gdzie mieszkamy! Narysujcie teraz w wolnych miejscach plakatu, w jaki sposób możecie być misjonarzami.

4. Podsumowanie

Omawiamy wykonany plakat, podkreślając, że:

– Ten, kto poznał Jezusa Chrystusa i prawdziwie Go kocha, jest wezwany do bycia Jego świadkiem – misjonarzem.

– Każdego roku przypomina nam o tym NIEDZIELA MISYJNA, która jest zawsze w PRZEDOSTATNIĄ NIEDZIELĘ PAŹDZIERNIKA.

– Ta szczególna niedziela przypomina nam też, że ci wszyscy, którzy posługują jako misjonarze w dalekich krajach, bardzo potrzebują naszej modlitwy.

Wspólny śpiew piosenki, którą dzieci znają. Tą piosenką modlimy się za misjonarzy.

KATECHEZA MISYJNA DLA KLAS IV-VI

TEMAT: SPOTKALIŚMY JEZUSA, WIĘC GO GŁOSIMY

CELE OGÓLNE

Motywowanie uczniów do działań na rzecz misji.

CELE SZCZEGÓŁOWE

Wiedza:

Uczeń wie, gdzie spotyka żywego Jezusa, zna sposoby „komunikowania się” z NIM, zna problemy współczesnego świata na poszczególnych kontynentach.

Umiejętności:

Uczeń rozwija umiejętności muzyczne i plastyczne, potrafi opowiedzieć o trudnościach, z jakimi spotykają się misjonarze, głosząc Chrystusa

Postawy:

Uczeń modli się w intencji misji i misjonarzy pracujących na całym świecie, chce być żywym świadkiem Jezusa.

METODY I FORMY PRACY

Modlitwa, śpiew, praca w grupach, mini wykład, burza mózgów, scenka, prezentacja.

ŚRODKI DYDAKTYCZNE

Gitara, tablica, plansze (kartki) formatu A4 i flamastry do prac w grupach, szary papier, kolorowe kartki, książka pt. „Bajki zza mór i oceanów”, atlas geograficzny.

PRZEBIEG LEKCJI

Czynności wstępne

Katecheta wraz z uczniami modli się w intencji misji:

Panie Jezu, prosimy Cię za wszystkich ludzi dobrego serca, za misjonarzy świeckich i duchownych, by dobry Pan pomógł im kontynuować dzieło, którego się podjęli.

Sprawdzenie listy obecności.

Część właściwa

Katecheta wyjaśnia znaczenie słowa MISJE i odwołuje się do słów Pana Jezusa: «Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam» (J 20,21b). «Idźcie na cały świat i głosźcie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu» (Mk 16, 15) oraz podaje jego definicję:

Misje (łacińskie *missio* oznacza posłanie) to odpowiedź Kościoła na to, że został posłany przez Chrystusa, by kontynuować Jego dzieło na całym świecie.

Uczniowie podają wszystkie skojarzenia związane z pojęciem misji w Kościele. Nauczyciel zapisuje je na tablicy w formie chmurki, gwiazdki lub słoneczka. Dzieci próbują samodzielnie stworzyć definicję misji, którą wspólnie uzupełniają w oparciu o definicję Dekretu Misyjnego Ad gentes (zał. 1).

Na czym polega praca misjonarza?

Podsumowując wypowiedzi uczniów, katecheta wszystko zapisuje w punktach na tablicy:

- misjonarze głoszą Ewangelię o Jezusie
- zakładają szkoły
- otwierają szpitale
- świetlice dla ubogich dzieci
- organizują posiłki dla dzieci
- budują domy dziecka
- poznają kulturę i wierzenia ludów, wśród których prowadzą działalność misyjną.

Nauczyciel kieruje pytanie do uczniów:

Gdzie po raz pierwszy spotkaliśmy PANA JEZUSA?

(Burza mózgów)

Każdy uczeń zapisuje własną wypowiedź na kolorowej karteczce (białej, żółtej, czerwonej, zielonej lub niebieskiej), po czym następuje analizowanie zapisów.

Następnie katecheta tłumaczy dzieciom, że każdy kontynent, na którym prowadzona jest działalność misyjna, oznaczony jest innym kolorem; białym – Europa, żółtym – Azja, czerwonym – Ameryka, zielonym – Afryka, niebieskim – Oceania.

Bajki z krajów misyjnych

Na podstawie wcześniej wylosowanych kartek katecheta dzieli klasę na 5 grup misyjnych. Każda dostaje szary papier, kolorowe flamastry, atlas geograficzny. Następnie losuje jedną z bajek misyjnych z książki pt. „Bajki zza mórz i oceanów”. Po przeczytaniu tekstu dzieci przedstawiają go w formie graficznej lub scenicznej – decyzja należy do grupy. Prezentacja dokonań.

NAUKA PIOSENKI „Señor unenos” – rozdanie uczniom tekstu

Ref. Señor unenos, Señor unenos, Señor unenos, con tu poder
(Panie, złóż nas swoją mocą)

1. Dame la mano hermano, la mano hermano, la mano espiritual,
La mano hermano, la mano pentecostal.

(Daj mi rękę, bracie, rękę pomocy duchowej, daj mi rękę, bracie,
dłoń Pięćdziesiątnicy)

2. Manda fuego Señor, manda fuego Señor, Manda fuego espiritual,
manda fuego Señor, Manda fuego Señor, manda fuego pentecostal
(ześlij ogień, Panie, ześlij ogień, Ducha Świętego, ześlij, Panie, ogień
Pięćdziesiątnicy)

Ref: D A A⁷ D

Zwrotki D G

D A

D G

A D

Podsumowanie

Nauczyciel ocenia pracę i zaangażowanie uczniów. Dziękując za wspólną lekcję, zaprasza do modlitwy w intencji misjonarzy pracujących na wszystkich kontynentach.

Przemysław Bojarowski, Brudnowo, diecezja włocławska

ZAŁĄCZNIK 1

„Ad gentes” nr 6:

„Ogólnie «misjami» nazywa się specjalne przedsięwzięcia, które wysłani przez Kościół głosiciele Ewangelii, idąc na cały świat, podejmują celem wykonania zadań głoszenia Ewangelii i zakładania Kościoła wśród narodów lub grup społecznych jeszcze niewierzących w Chrystusa; dochodzą one do skutku przez działalność misyjną, a ponieważ prowadzi się je na pewnych terenach uznanych przez Stolicę Apostolską. Właściwym celem tej działalności misyjnej jest przepowiadanie Ewangelii i zakładanie Kościoła wśród ludów i grup, gdzie Kościół nie zapuścił jeszcze korzeni. W ten sposób z posiewu słowa Bożego mają rozwijać się rodzime Kościoły partykularne, zakładane w dostatecznej ilości na całym świecie, wyposażone we własne siły i dojrzałe; one to, posiadając własną hierarchię zjednoczoną z wiernym ludem oraz dysponując środkami, prawie, że odpowiednimi do prowadzenia pełnego życia chrześcijańskiego, mają dorzucać własną część dla dobra całego Kościoła. Głównym środkiem do zakładania Kościoła jest głoszenie Ewangelii Jezusa Chrystusa, do której przepowiadania posłał Pan swoich uczniów na cały świat, aby ludzie odrodzeni dzięki słowu Boga włączani byli przez chrzest do Kościoła, który jako Ciało Słowa Wcielonego karmi się i żyje słowem Bożym i chlebem eucharystycznym”.

NIEDZIELA – 24 X

MSZA ŚWIĘTA

Komentarz na wejście

Spotkanie z Panem Jezusem sprawia, że budzi się w nas życie i chcemy całemu światu głosić, jak dobry jest Bóg. Spotkanie z Nim dziś, w Światowym Dniu Misyjnym, zaprasza każdego człowieka, nawet najmłodszego spośród nas, do bycia misjonarzem i przekazywania bardzo dobrej wiadomości: że Bóg Ojciec kocha każdego człowieka, bez wyjątku. Na początku tej Mszy św. prosimy Pana Jezusa, by nasze „oczy i uszy” wiary zawsze były „przebudzone” i gotowe na spotkanie z Nim.

Myśli do homilii

CEL:

- wyjaśnienie dzieciom czytań Liturgii Słowa z bieżącej niedzieli,
- przekazanie im głównych myśli papieża Franciszka z Orędzia na Światowy Dzień Misyjny 2021 zatytułowanego „Nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4, 20),
- uświadomienie, że przedostatnia niedziela października to Światowy Dzień Misyjny,
- uświadomienie, że każdy ochrzczony człowiek jest odpowiedzialny za cały Kościół,
- wychowanie do troski o misje, misjonarzy, rówieśników w krajach misyjnych,
- wyjaśnienie, w jaki sposób można być misjonarzem w codziennym życiu.

W homilii można wykorzystać prezentację pptx dostępną od 1 października pod adresem <https://missio.page.link/TM2021> lub inne pomoce takie jak: ciemny materiał (kocyk, ciemny szal...), latarka, chusta do zawiązania oczu, okulary, rysunek oczu, zdjęcia misjonarzy, por-

tret papieża Franciszka, globus lub mapa, kalendarz, napis NIEDZIELA MISYJNA.

PRZEBIEG:

1. Jak się wam dziś udało przyjść do kościoła? Czy długo szliście? Co widzieliście po drodze? Jak myślicie, czy tyle samo czasu zajęłoby wam droga, gdybyście szli tyłem? Albo z zawiązanymi oczami? Spróbujmy!

Prosimy jedno z dzieci, żeby podeszło do jakiegoś punktu w kościele, np. najbliższego konfesjonatu. Pierwszy raz dziecko idzie z otwartymi oczami. Później zawiązujemy mu oczy i prosimy, aby tę samą drogę pokonało raz jeszcze. Pytamy (jeśli znamy dziecko i wiemy, że jest odważne i się nie spieszy), jak się czuło? Dlaczego za drugim razem szło wolniej... itp.

2. Kiedy nie widzimy, dużo trudniej jest się poruszać. Czujemy się wtedy niepewnie i zrobienie czegokolwiek zajmuje nam dużo więcej czasu...

3. Są takie osoby, które mają chore oczy, widzą słabiej albo wcale, i muszą nosić okulary. Nie ma w tym nic niezwykłego, bo każdy z nas ma coś „mocniejszego” i coś „słabszego” w swoim ciele. Ci, którzy mają problemy ze wzrokiem, zwykle świetnie sobie radzą. Gorzej, kiedy to oczy naszego serca stają się niewidome. To znaczy, kiedy nie widzą, że ktoś potrzebuje pomocy. Że w tramwaju stoi dorosły, kiedy my siedzimy. Że starsza sąsiadka, którą znamy, dźwiga ciężkie torby. Że mama lub tata są zmęczeni i chętnie napiliby się herbaty. Że komuś coś upadło i można mu pomóc pozbierać...

4. W dzisiejszej Ewangelii słyszeliśmy o pewnym niewidomym człowieku. Czy pamiętacie, jak miał na imię? To Bartymeusz. Nie było mu łatwo, dlatego kiedy usłyszał, że Pan Jezus przechodzi jego ulicą, zaczął wołać o pomoc. A co zrobił Pan Jezus? Przywrócił mu wzrok... Nie zawsze Pan Jezus, dziś przez ręce lekarzy, przywraca niewidomym wzrok, ale zawsze, kiedy Go o to będziemy prosić, przywróci „wzrok” naszym sercom, żebyśmy widzieli drugiego człowieka i potrafili mu pomóc.

5. Jeszcze gorzej jest, kiedy nasze serce jest niewidome i nie widzi obecności Pana Boga i wszystkich prezentów, którymi On nas obdarza...

6. Co dostaliście/dostajecie każdego dnia od Pana Boga? Co dostaliście już dzisiaj? (*zdrowie, życie, rodzinę, jedzenie, przyjaciół, powietrze, słońce, wodę, możliwość chodzenia do szkoły, pokój – w sensie braku wojny, ŁASKĘ WIARY, ŁASKĘ CHRZTU itp*). Musicie wiedzieć, że te wszystkie rzeczy nie są takie oczywiste. Wielu waszych rówieśników w różnych krajach świata zamiast chodzić do szkoły, musi ciężko pracować, wcześniej rano chodzić po kilka kilometrów po wodę. Nie mogą spokojnie spać ani się bawić, bo w ich kraju trwa wojna... Ale to nie znaczy, że my jesteśmy od nich lepsi albo bogatsi. Często tamte dzieci mają w sobie tyle radości, talentów i zdolności, że my moglibyśmy im zazdrościć. Tu chodzi o to, żebyśmy codziennie umieli zauważać dary i cuda, które dla nas czyni Pan Bóg.

6. W refrenie psalmu śpiewaliśmy: PAN BÓG UCZYNIŁ WIELKIE RZECZY DLA NAS. I codziennie je czyni. Mówiliśmy o dzieciach w dalekich krajach, bo dzisiejszą niedzielę, z woli papieża, ustanowiono właśnie po to, żeby nam wszystkim przypomnieć o dzieciach na misjach i o pracujących z nimi misjonarzach. Od ponad 90. lat każda przedostatnia niedziela października jest Światowym Dniem Misyjnym, tzw. NIEDZIELĄ MISYJNĄ. W tym dniu papież pragnie przypomnieć każdemu, że Kościół nie kończy się w naszej parafii... Nie ma innego Kościoła w Polsce, innego w Indiach, a innego w Tanzanii czy Australii. Jest jeden Kościół Pana Jezusa, w którym wszyscy jesteśmy braćmi i siostrami, w którym jesteśmy za siebie odpowiedzialni.

7. W tym roku papież napisał do nas, że ten, kto naprawdę jest przyjacielem Pana Jezusa, kto widzi codzienne prezenty od Niego, kto potrafi cieszyć się z tego, że jest ochrzczony, to znaczy, że jest dzieckiem samego Pana Boga i pragnie wszystkim o tym mówić! Przypomnijcie sobie chwilę, kiedy dostaliście jakiś super prezent na

urodziny albo gwiazdkę! Czy zachowaliście to w tajemnicy, czy od razu chcieliście pochwalić się nim wszystkim w klasie i w całej rodzinie? A kiedy macie super prawdziwego przyjaciela, to czy lubicie z nim rozmawiać i opowiadać o nim znajomym?

8. Ten, kto zauważa Boże dary, kto kocha Pana Jezusa, kto jest Jego przyjacielem i wierzy, że w Jezusie ma Przyjaciela, nie może o tym nie mówić innym! To jest właśnie bycie MISJONARZEM, czyli świadkiem Pana Jezusa. Przez swoją modlitwę i wsparcie pomagamy misjonarzom pracującym daleko, a także dzieciom w krajach misyjnych. Misjom pomagamy też wtedy, kiedy sami potrafimy przyznać się do Jezusa i swojej wiary.

9. To nie jest łatwe... Zobaczmy, co jest do tego potrzebne...

Wybieramy jedno z dzieci, zakrywamy je szalem/chustką/materiałem i prosimy, żeby w ciemności przeczytało tekst z kartki: DZISIAJ NIEDZIELA MISYJNA. ŻEBY BYĆ GORLIWYMI MISJONARZAMI, TRZEBA WIDZIEĆ BOŻE DARY I UMIEĆ ZA NIE DZIĘKOWAĆ.

Czy udało ci się przeczytać? Dlaczego nie? Brakowało światła! Spróbuj raz jeszcze przeczytać w świetle latarki... *(dziecko czyta)*

A teraz jeszcze raz, bez tej ciemnej zasłony *(dziecko czyta)*. Świetnie! Im więcej światła, tym łatwiej.

10. Naszym światłem jest WIARA, MODLITWA, UCZESTNICTWO WE MSZY ŚWIĘTEJ, SŁOWO BOŻE... O wiele łatwiej będzie nam iść z Panem Jezusem, jeśli będziemy kroczyć w Jego świetle. A kiedy się idzie z Nim przez życie, to widzi się cały świat i pamięta o wszystkich ludziach, również o dzieciach w dalekich misyjnych krajach i o misjonarzach.

11. W drugim czytaniu słyszeliśmy, że niektórych spośród ludzi Pan Bóg wybrał na swoich kapłanów. Inne osoby wybrał też, żeby zostały siostrami zakonnymi czy misjonarzami daleko od domu. Dzisiaj szczególnie pragniemy o nich pamiętać w modlitwie. Ale Pan Bóg wybrał też każdego z nas, którzy jesteśmy ochrzczeni, żebyśmy byli misjonarzami,

to znaczy świadkami Pana Jezusa tam, gdzie mieszkamy, gdzie żyjemy. Ten kto kocha, kto doświadcza działania Pana Boga, nie może o tym nie mówić innym! Przypomina o tym dzisiejsza niedziela – NIEDZIELA MISYJNA. Każdy przez Boga ukochany jest przez Niego posłany!

12. Zadanie domowe: Przez najbliższy tydzień, codziennie wieczorem podziękujcie Panu Jezusowi za trzy (a może więcej) dary z tego dnia, a następnie pomódlcie się za misjonarzy, bo jesteście za nich odpowiedzialni! A może uda się przez miesiąc albo jeszcze dłużej?

s. Monika Juszka RMI, PDM Warszawa

Modlitwa wiernych

Jak Bartymeusz wołał do Pana Jezusa, tak i my dziś wołajmy w potrzebach naszej wielkiej rodziny – Kościoła:

1. Modlimy się za każdego ucznia i uczennicę Pana Jezusa o umocnienie wiary i pokazywanie swoim pięknym życiem, jak wielkim szczęściem jest Bóg. *Ciebie prosimy...*

2. Modlimy się za papieża Franciszka, kapłanów, misjonarzy i misjonarki, którzy „zdecydowali się wyruszyć w drogę, opuścić ojczyznę i rodzinę, żeby zanieść Ewangelię (...) do najdalszych narodów i miast”, prosząc o Ducha Świętego i moc miłości w ich misji. *Ciebie prosimy...*

3. Modlimy się o pokój na świecie i w ludzkich sercach, by każdy był „narzędziem pokoju” tam, gdzie żyje. *Ciebie prosimy...*

4. Modlimy się za dzieci na całym świecie, by były kochane, mogły się rozwijać w szczęściu i bezpieczeństwie. *Ciebie prosimy...*

5. Modlimy się za zmarłych, zwłaszcza polecanych w tej Eucharystii, by jak najszybciej mogli spotkać się z Tobą, Kochającym Ojcem, w niebie. *Ciebie prosimy...*

6. Modlimy się za siebie nawzajem, byśmy „byli hojnymi i radosnymi apostołami Ewangelii” w naszych rodzinach i wszędzie tam, gdzie Pan Jezus nas pośle. *Ciebie prosimy...*

Wysłuchaj nas, Ojcze, który pragniesz dla wszystkich swych dzieci prawdziwego dobra. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Komentarz do darów

Pomóż nam, Ojcze, być darem dla Ciebie i siebie nawzajem. Pragniemy dzielić się z innymi tym, co mamy z Twojej ręki.

Dar czasu... (budzik) Ten dar nie jest nasz, został nam podarowany, abyśmy z niego mądrze korzystali. Chcemy go dobrze wykorzystać na kochanie, troskę o siostry i braci, i na spotkania z Tobą.

Dar modlitwy...(różaniec misyjny) Nie możemy zmienić świata, ale nasza modlitwa, zwłaszcza wspólna, może nas przemieniać i działać dla budowania w świecie Twojego królestwa.

Dar materialny (ofiary zebrane podczas kiermaszu czy innych inicjatyw, a także z osobistych wyrzeczeń)... Ta nasza mała częśćka, którą się dzielimy, może pomóc zbudować studnię, wyposażyć przychodnię lub szkołę, nakarmić głodnych. To znak naszej solidarności między sobą i z papieżem Franciszkiem.

Dar chleba i wina... Owoc ludzkiej pracy i wysiłku przyjmij, dobry Ojcze, razem z ofiarą Pana Jezusa. Niech cały świat pozna, jak bardzo go umiłowałeś.

s. Katarzyna Murawska FMM, PDM Warszawa

ROZWAŻANIA RÓŻAŃCOWE DLA DZIECI

Rok, który przeżywamy, poświęcony jest św. Józefowi. Pan Bóg dał go Maryi i Panu Jezusowi za opiekuna tu, na ziemi. To on z całego serca kochał Maryję, swoją żonę, i Jej Syna Jezusa. Święty Józef jest wzorem dla każdego taty, dla każdego mężczyzny i każdego misjonarza, nawet tego najmniejszego. Od św. Józefa możemy się uczyć mądrości, zaufania Panu Bogu i konkretnej pomocy drugiemu człowiekowi.

Tak jak św. Józef wiernie towarzyszył Maryi, tak naszym rozważaniom różańcowym towarzyszyć będą wezwania z Litanii do św. Józefa. Prośmy o jego wstawiennictwo, byśmy każdego dnia potrafili być dobrymi misjonarzami i świadkami Pana Jezusa.

TAJEMNICE RADOSNE

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Kiedy do Maryi przyszedł Anioł Gabriel, Ona niewiele rozumiała z tego, o co Ją Pan Bóg prosi. Mimo to zaufała Mu, choć nie było to łatwe. Kiedy o tym wydarzeniu dowiedział się św. Józef, jeszcze trudniej było mu zrozumieć, że jego ukochana narzeczona oczekuje dziecka.

Święty Józefie, oblubieńcze Bogarodzicy, zakochany w Maryi i ufający Panu Bogu nawet wtedy, kiedy rozsądek podpowiadał coś innego. Chcemy się od Ciebie uczyć kochać Maryję i nasze mamy, i ufać Panu Bogu w każdej sytuacji.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryja pobiegła w góry do swojej kuzynki, niosąc pod sercem Pana Jezusa. Chciała z Elżbietą podzielić się swoją radością, razem z nią cieszyć się z jej oczekiwanego dziecka i pomóc jej. Droga była trudna i niebezpieczna, ale Maryja nie przestraszyła się.

Święty Józefie, przeczysty strózu Dziewicy, który broniłeś Maryi i Jezusa przed wszystkimi niebezpieczeństwami, uprosz nam u Pana

Boga łaskę, żebyśmy nie bali się o siebie, kiedy można i trzeba pomóc drugiej osobie.

3. Narodzenie Pana Jezusa

Dzisiaj narodzenie Pana Jezusa wspominamy z radością, w otoczeniu choinki, ciepłego domu i śpiewanych kolęd. Ale w Betlejem Świętej Rodziny nie było tak przyjemnie. Chłód nocy, surowa grotka, brak wody, wygodnego łóżka, niepewność porodu, czy wszystko będzie dobrze...

Święty Józefie, głowo Najświętszej Rodziny, który nawet w trudnych warunkach potrafiłeś zapewnić Maryi wsparcie i pomoc, pragniemy brać z Ciebie wzór, jak się zachowywać, żeby inni przy nas czuli się bezpiecznie.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa

Maryja i Józef zanieśli Dzieciątka Jezus do świątyni w Jerozolimie zgodnie z przepisami ówczesnego prawa. Symeon i Anna, którzy tam byli, ludzie mądrzy i rozmodleni, rozpoznali w Jezusie Zbawiciela, „Światłość na oświecenie pogan”.

Święty Józefie, światło patriarchów, który jako mądry człowiek nie potrzebowałeś wielu słów, żeby wiedzieć co robić, wstawiaj się za nami, żebyśmy mniej mówili, a więcej robili, zwłaszcza dla tych, którzy jeszcze nie znają Pana Jezusa.

5. Odnalezienie Pana Jezusa

Na pewno Maryja i Józef bardzo się martwili, przez trzy dni szukając Jezusa i bardzo się ucieszyli, kiedy Go odnaleźli. A On w świątyni tłumaczył uczonym Boże Prawdy. Znał je o wiele lepiej, bo sam był bardzo blisko Ojca i umiał Go słuchać. Rodzice często martwią się o swoje dzieci, szczególnie kiedy pogubią się w życiu i zamiast słuchać Pana Boga i Jego przykazań, próbują być mądrzejsi.

Święty Józefie, podpora rodzin, który towarzyszyłeś Maryi w poszukiwaniu Syna, pomagaj nam wracać do Pana Jezusa zawsze, kiedy się zagubimy i od Niego oddalimy.

TAJEMNICE ŚWIATŁA

1. Chrzest Pana Jezusa w Jordanie

Kiedy Pan Jezus rozpoczynał swoją misję, głos Ojca przypomniał Mu, że jest umiłowanym, wybranym i ukochanym Synem. Pan Bóg kocha równie mocno każdego z nas i potwierdził to w dniu naszego chrztu św.

Święty Józefie, miłośniku ubóstwa, który wybierałeś to, co proste i ubogie, ale za to ważne, przypominaj nam, że największym bogactwem naszego życia jest bycie umiłowanymi dziećmi Pana Boga.

2. Objawienie się Pana Jezusa na weselu w Kanie

Na weselu w Kanie Pan Jezus uczynił pierwszy cud, przemienił wodę w weselne wino. Zanim to się stało, słudzy pracujący na weselu musieli przynieść ze studni do stągwi kilkaset litrów wody! Bardzo się napracowali.

Święty Józefie, wzorze pracujących, który bez narzekania pracowałeś codziennie, żeby utrzymać rodzinę, pomagaj nam nie marudzić w naszych obowiązkach, w nauce, robiąc to, co czasem trudne i na co nie mamy ochoty.

3. Głoszenie królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia

Pan Jezus uczył, że królestwo Boże jest blisko nas, trzeba zacząć w to wierzyć i nawrócić się, to znaczy odwrócić od tego, co może łatwe i przyjemne, ale nienajlepsze dla nas i niezgodne z Bożym pragnieniem, abyśmy byli szczęśliwi. Nawrócenie to trudne zadanie, wymaga czasu i cierpliwości do samego siebie.

Święty Józefie, zwierciadło cierpliwości, który potrafiłeś czekać, uproś nam u Pana Jezusa łaskę cierpliwości i wybierania wciąż na nowo tego, co dla nas lepsze, nawet jeśli to trudniejsze i na efekty trzeba dłużej czekać.

4. Przemienienie Pana Jezusa na górze Tabor

Pan Jezus zabrał na górę Tabor trzech Apostołów: Piotra, Jakuba i Jana. Wiedział, że gdy wkrótce będzie umierał na górze Golgoty, apostołowie przestraszą się i będą przejęci smutkiem i rozpaczą. Chciał więc im wcześniej pokazać, kim jest naprawdę i dodać im siły i otuchy.

Święty Józefie, pociecho nieszczęśliwych, który wspierałeś Maryję w Jej smutkach i trudnościach, pomóż nam pamiętać, że Pan Jezus jest Bogiem i nie ma takiej sprawy, w której by nam nie pomógł.

5. Ustanowienie Eucharystii

Pan Jezus zostawił nam siebie w Eucharystii, bo dobrze wiedział, że nie tylko nasze ciało potrzebuje jedzenia, żeby mieć siłę do codziennych zajęć, ale i nasze serce musi mieć dobry pokarm, żeby mieć siłę do bycia dobrymi.

Święty Józefie, żywicielu Syna Bożego, który byłeś przy Jezusie każdego dnia i dbałeś, żeby niczego Mu nie brakowało, wstawiaj się za nami, żebyśmy i my szukali Jego bliskości w tabernakulum, na Mszy św. i w Komunii św.

TAJEMNICE BOLESNE

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrójcu

Pan Jezus przed swoją męką całą noc spędził na modlitwie. Potrzebował tego, żeby mieć siłę przyjąć to, co się wydarzy. Pan Bóg nie potrzebuje naszej modlitwy, ale my jej bardzo potrzebujemy, bo modlitwa jest najlepszym i największym umocnieniem w każdej trudnej sytuacji.

Józefie najroztropniejszy, który na co dzień rozmawiałeś z Panem Jezusem, uproś nam łaskę częstej modlitwy.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Pan Jezus został pojmany i skazany na śmierć. Zanim to się stało, niesprawiedliwie Go osądzono i skazano na okrutną karę biczowania. Niestety, my również często osądzamy innych i nie myślimy, że to może kogoś zboleć.

Józefie najsprawiedliwszy, który nigdy nie obwiniałeś innych ani ich nie osądzałeś, uproś nam łaskę bycia sprawiedliwymi, a także nieoceniania naszych kolegów i koleżanek.

3. Ukoronowanie Pana Jezusa cierniem

Pan Jezus jest Królem i to największym ze wszystkich królów, ale w Jego czasach nikt w to nie uwierzył. Nawet z tego powodu Go wyśmiewano, zakładając Mu koronę uplecioną z gałęzi pełnych kolców. Pan Jezus nie odplacił tym samym swoim prześladowcom, nie buntował się, mężnie znosił okrutny ból, bo wiedział, że ma rację i wiedział, kim jest naprawdę.

Józefie najmężniejszy, który dobrze wiedziałeś, kim jesteś, o cię prosił Pan Bóg, a dzięki temu nie gniewałeś się na tych, którzy się z ciebie wielokrotnie wyśmiewali, uproś nam łaskę męstwa i odwagi w przyznawaniu się do Pana Jezusa.

4. Pan Jezus niesie krzyż

Pan Jezus wziął krzyż, na który nie zasłużył. Podjął się misji zbawienia każdego z nas i wypełnił ją wiernie do końca, choć wiele razy upadał i mógł zrezygnować z tej męki. Jednak nie zrobił tego z miłości do nas.

Józefie najwierniejszy, który dzień po dniu, przez całe swoje życie wypełniałeś misję opieki nad Maryją i Jezusem, którą Pan Bóg ci powierzył, uproś nam łaskę, żebyśmy byli wierni Panu Jezusowi w każdej sytuacji, codziennie i aż do końca.

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

Pan Jezus umarł na krzyżu. Jednak Jego śmierć to nie był koniec Jego życia i misji, a wręcz przeciwnie, był to początek największego wydarzenia w historii świata: zwycięstwa Pana Boga, dobra i miłości. Tak wielkich rzeczy można dokonać jedynie wtedy, kiedy jest się posłusznym Bogu i Jego przykazaniom.

Józefie najposłuszniejszy, który podjąłeś się opieki nad Maryją i Jezusem, mimo że w pierwszej chwili wydawało ci się, że to koniec twojego narzeczeństwa z ukochaną Maryją. Uproś nam łaskę posłuszeństwa Panu Bogu szczególnie wtedy, kiedy nam się wydaje, że będzie to koniec naszych marzeń i pragnień.

TAJEMNICE CHWALEBNE

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Pan Jezus zmartwychwstał i żyje! Swoim zwycięstwem nad złem i śmiercią dał nam dowód, jak bardzo nas kocha i walczy o każdego człowieka, za którego z miłości oddał życie.

Święty Józefie, troskliwy obrońco Chrystusa, który broniłeś Maryi i Jezusa przed wszelkim złem, ucz nas zawsze bronić dobra i pamiętać, że dobro zawsze zwycięża.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Pan Jezus wstąpił do nieba po to, jak sam powiedział, aby przygotować tam miejsce dla każdego, kto w Niego wierzy.

Święty Józefie, patronie umierających, kiedy odchodziłeś do domu Ojca, był przy tobie Pan Jezus, uproś umierającym tę łaskę, aby ufnie powierzyli się Ojcu i przeszli do życia wiecznego.

3. Ześłanie Ducha Świętego

Duch Święty zstąpił na Maryję i Apostołów, którzy razem byli w Wieczerniku. Dodał im odwagi, żeby poszli i byli świadkami Jezusa

na całej ziemi i głosili Jego Ewangelię. Tak rozpoczęła się najważniejsza misja Kościoła, która trwa do dzisiaj.

Święty Józefie, opiekunie Kościoła świętego, poproś Pana Jezusa, żebyśmy pozwalali się prowadzić Duchowi Świętemu i nie bali głosić innym Ewangelii.

4. Wniebowzięcie NMP

Kiedy zakończyło się ziemskie życie Maryi, Pan Jezus wziął swoją Mamę do nieba. Zasłużyła na taką wyjątkową nagrodę, bo przez całe życie Jej serce było wypełnione Panem Bogiem.

Józefie najczystszy, który swoje serce oddałeś Panu Bogu, ukochanej Maryi i Jej Synowi, poproś Pana Jezusa, żebyśmy zawsze mieli tak czyste serca, by Pan Bóg miał w nich swoje miejsce i wypełniał je całe.

5. Ukoronowanie NMP na Królową nieba i ziemi

W niebie mamy Mamę, która jest Królową, która zawsze nam pomaga i opiekuje się nami jak każda dobra mama.

Józefie, ozdobo życia rodzinnego, który troszczyłeś się o swoją rodzinę, uproś u Pana Jezusa, żebyśmy umieli brać wzór z Maryi i potrafili troszczyć się o naszych bliskich, pomagając im w najprostszych zadaniach każdego dnia.

s. Monika Juszka RMI, PDM Warszawa

OBRZĘD PRZYJĘCIA DZIECI DO PAPIESKIEGO DZIEŁA MISYJNEGO DZIECI

CELEBRANS:

Drogie dzieci! Przez pewien czas przygotowywałyście się, aby zostać małymi misjonarzami i w pełny, i konkretny sposób uczestniczyć w misyjnej działalności Kościoła. Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci, którego szeregi dzisiaj powiększycie, obejmuje swą troską dzieci z terenów misyjnych, które jeszcze nie znają Pana Jezusa i cierpią z powodu różnego rodzaju niesprawiedliwości. Otacza swoją pomocą modlitewną i materialną również misjonarzy.

W obecności swoich rodziców, rodzeństwa i wszystkich tu zgromadzonych powiedzcie, czy chcecie dobrowolnie i z ochotą podjąć się zadań, które stawia przed wami wasze Misyjne Dzieło?

DZIECI:

Chcemy!

CELEBRANS:

Czy chcecie swoją codzienną modlitwą i zaangażowaniem pomagać dzieciom i misjonarzom na całym świecie?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie swoje dobre uczynki ofiarować w intencji dzieci świata i misjonarzy, którzy im głoszą Pana Jezusa?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie dzielić się waszymi drobnymi oszczędnościami z dzieć-

mi, które tego potrzebują, bo często są głodne, chore, bezdomne, opuszczone lub sprzedawane w niewolę?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie coraz więcej dowiadywać się o pracy misjonarzy i życiu waszych rówieśników przez formację w ognisku misyjnym i czytanie czasopisma „Świat Misyjny”?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Drogie dzieci, Pan Jezus, któremu pragniecie służyć poprzez niesienie pomocy misjonarzom i dzieciom z krajów misyjnych, niech umocni wasze dobre postanowienia i udzieli wam łaski do wytrwania w nich. Amen.

Bóg w Trójcy Jedyny niech wspomaga rodziców, dziadków, opiekunów tych dzieci i zebranych tutaj wiernych, aby swoją modlitwą, słowem i świadectwem życia pomagali wytrwać im w powziętych postanowieniach, a przez to stać się radością i nadzieją Kościoła misyjnego. Amen.

OTULCIE ŚWIAT MODLITWĄ ŚWIATOWA DZIECIĘCA GODZINA ŚWIĘTA

Jezus jest „Pierwszym Misjonarzem”, który doskonale zna cierpienia całego świata, bardziej niż wszyscy najznakomitsi specjaliści. Dlatego w pierwszy piątek października dzieci świata łączą się w modlitwie przed Najświętszym Sakramentem. **W tym roku uczynią to 1. października. Sekretariat Krajowy PDMD zachęca ogniska misyjne i dzieci z innych grup parafialnych, by włączyły się w tę wyjątkową eucharystyczną krucjatę modlitewną.** Zaproszenie skierowane jest szczególnie do tych ognisk misyjnych, które nigdy nie brały w niej udziału. Bardzo dobrą motywacją podjęcia tej modlitewnej praktyki jest przeżywany rok duszpasterski pod hasłem „Zgromadzeni na świętej wieczerzy”, który wpisuje się w trzyletni cykl „Eucharystia daje życie”.

Jeden dzień, jedna godzina, miliony modlących się dzieci...

W pierwszy piątek października dzieci gromadzą się w katedrach, kościołach parafialnych, kaplicach, a jeśli nie mają takiej możliwości to przed figurą lub krzyżem w domu. To ich godzina! To ich misja modlitewna: Światowa Godzina Święta! I czynią tak od dziewiętnastu lat! Modlą się za swoich rówieśników, za chorych, za przywódców, za duchowych przewodników, za Ojca Świętego, ale przede wszystkim w intencji pokoju. Towarzyszą im biskupi, duszpasterze, katecheci, animatorzy i rodzice. A wszystko po to, by kontynuować misję Świętych Dzieci z Fatimy i z entuzjazmem odpowiadać na wezwanie Anioła Pokoju i pełną zatroskania o świat prośbę Matki Bożej.

Solidarność dzieci porusza Serce Boga...

Istotą tej modlitwy jest zwyczajne trwanie przed Jezusem. Bycie z Nim i dla Niego z uwagą i miłością. Jezus, prawdziwie obecny, widzi dzieci zgromadzone w jedności na modlitwie. Za sprawą modlących się serc i zapatrzonych w Niego oczu może i chce uzdrawiać świat. Ma

lekarstwo na wszystkie jego rany. Tej modlitwie towarzyszy, oczywiście, Maryja, Najlepsza Mama – tam gdzie jest to możliwe – w fatimskim wizerunku.

„Projekt” Królowej Niebios...

Do istoty tego dnia należy trwanie w obecności Jezusa wraz z innymi dziećmi i ich opiekunami. Do tej inicjatywy przypisane są dwie szczególne modlitwy: modlitwa „Anioła Pokoju” oraz zawierzenie Niepokalanemu Sercu Maryi. Sensem Dziecięcej Godziny Świętej jest również wspólne odmówienie różańca misyjnego za rodziny i o pokój na świecie. Już do tradycji należy procesja z figurą Matki Bożej i różańcem, a także wykonanie korony lub girlandy dla Maryi. W uroczystej procesji, ale też podczas modlitwy zwykle uczestniczy trójka dzieci przebrana za pastuszków z Fatimy i dzieci w strojach regionalnych oraz strojach reprezentujących 5 kontynentów poświęconych Niepokalanemu Sercu Maryi. Zwyczajem tej szczególnej godziny stał się również dialog przewodniczącego celebracji z jej uczestnikami (odpowiada na ich wcześniej przygotowane pytania), przesłanie skierowane do najmłodszych, a także złożone przez nie prośby przed obliczem Jezusa i Jego Matki (prośby mogą być odczytywane i wplecione w modlitwę różańcową). Wszystko zależy od inicjatywy osób przygotowujących i odpowiedzialnych za to wydarzenie.

Rozpalcie ognisko od Ognia...

Dzięki zaangażowaniu katechetów, animatorów i rodziców modlitwa tego dnia powinna również połączyć dzieci należące do Papieskiego Dzieła Misyjnego, które przez cały rok z wielką troską modlą się za świat. U początku nowego roku formacyjnego daje się im bowiem doświadczyć, skąd bije źródło wszelkiej aktywności misyjnej. Wszystko zaczyna się od osobistego spotkania z Jezusem i spotkania z Kościołem – wspólnotą, która jest apostołska i powszechna. Jest to także stosowny czas, by przypomnieć dzieciom zaangażowanym

w PDMD o „Światowym Funduszu Solidarności”, na który „składają się” ofiary z ich osobistych wyrzeczeń. Rozporządza nim Ojciec Święty i przez Papieskie Dzieła Misyjne przychodzi z pomocą najbardziej potrzebującym dzieciom świata.

Sekretariat Krajowy PDMD bardzo prosi o informacje o zaangażowaniu w tę inicjatywę łączącą dzieci świata w modlitwie (zdjęcia, relacje z tego wydarzenia, oświadczenia o zgodzie na publikację zdjęć). Istnieje możliwość zgłoszenia uczestnictwa dzieci z parafii, szkoły, ogniska misyjnego w tzw. „duchowym bukietie dla Maryi” na stronie: <https://childrenoftheeucharist.org/worldwide-spiritual-bouquet/>

Oprac. s. Katarzyna Murawska FMM, PDM Warszawa

ANEKS

Jak żyć przesłaniem Fatimy? Jedna obietnica, 5 kroków (propozycja dla rodzin)...

Jest to inicjatywa formacyjna Światowej Dziecięcej Godziny Świętej skierowana do rodziców i wychowawców, a jej celem jest zachowanie wiary katolickiej w sercach dzieci.

Krok 1: Ofiarowanie

Codzienna poranna modlitwa zgodna z życzeniem Maryi (z 13 lipca 1917 r.).

Ofiarowanie dobrych uczynków, cierpień i umartwień dnia:

O Jezus, czynię to z miłości do Ciebie w intencji nawrócenia grzesników oraz jako zadośćuczynienie za grzechy popełnione przeciwko Niepokalanemu Sercu Maryi.

Krok 2: „Złóż wizytę Jezusowi”

Wychowywanie dzieci do praktyki spotkania z Jezusem obecnym w tabernakulum (w różnych okolicznościach dnia) i adorowania Go.

Krok 3: Zawierzenie Niepokalanemu Sercu Maryi

To pomoc dziecku w zrozumieniu, że zawierając Sercu Maryi swoje młode życie, okazuje Jej zaufanie i oddaje się pod Jej czułą opiekę.

Modlitwa zawierzenia: *Najświętsza Dziewico Maryjo, moja Matko, oddaję Twojemu Niepokalanemu Sercu moje ciało, moją duszę i wszystkie moje uczynki. Chcę być dokładnie takim, jakim Ty chcesz, żebym był i robić to, co Ty chcesz, bym robił. Nie lękam się, bo zawsze jesteś przy mnie. Pomóż mi kochać Jezusa, Twojego Syna, całym moim sercem, ponad wszystko. Weź mnie za rękę, bym zawsze mógł być z Tobą.*

Krok 4: „Noś znak zawierzenia”

Pięknym zwyczajem jest nałożenie swojemu dziecku poświęconego medalika Niepokalanej lub wizerunku Pani Szkaplerznej (Matki Bożej z Góry Karmel). Powinno się tego dokonać w kościele, np. przy okazji święta maryjnego lub I soboty miesiąca czy Dziecięcej Godziny Świętej.

Krok 5: „Odmawiajcie różaniec!”

„Módlcie się modlitwą różańcową każdego dnia o pokój na świecie” (prośba Maryi z 13 października 1917 r.).

Żółty „dziesiątek” z rodzinami Azji i całego świata, by wzrastać w świętości.

Zielony „dziesiątek” z rodzinami Afryki i całego świata, by wzrastać w cnocie nadziei.

Czerwony „dziesiątek” z rodzinami obu Ameryk i całego świata, by wzrastać w miłości do Boga i do siebie nawzajem.

Niebieski „dziesiątek” z rodzinami Oceanii i całego świata, by wzrastać w miłości do Niepokalanego Serca Maryi.

Biały „dziesiątek” z rodzinami Europy i całego świata, by wzrastać w cnocie czystości.

OFIARY PDMD

W roku 2019 polskie dzieci należące do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci zebrały **2 547 949, 85 zł**, w tym:

ofiary z osobistych wyrzeczeń – **211 716,08 zł**

ofiary z *Dnia misyjnego w Białym Tygodniu* – **846 643,63 zł**

ofiary z *Kolędników Misyjnych dla dzieci Amazonii* – **1 489 590, 14 zł**

Sekretariat Generalny PDMD w Rzymie wskazał kraje, do których zostały przekazane środki finansowe oraz konkretne projekty do realizacji. W sumie udało się pomóc w realizacji 91 projektów na trzech kontynentach: Azji, Afryki, Ameryki Łacińskiej. Czternaście z tych projektów zrealizowano w Amazonii, której poświęcona była akcja *Kolędników Misyjnych*.

Pomogliśmy w 14 krajach: Malawi, Republice Demokratycznej Konga, Nigerii, Rwandzie, Ugandzie, Boliwii, Ekwadorze, Kolumbii, Peru, Dominikanie, Indiach, Indonezji, Myanmarze, Sri Lance.

Środki finansowe zostały rozdzielone w następujący sposób:

Pomoc zwyczajna (pomoc w codziennym życiu i funkcjonowaniu diecezji i misjonarzy) – 24 projekty

Edukacja (żłobki, przedszkola, szkoły, internaty) – 34 projekty

Ochrona zdrowia (asystencja medyczna, dożywianie) – 7 projektów

Domy dziecka – 9 projektów

Duszpasterstwo diecezjalne i parafialne dzieci – 17 projektów

Okres rozliczeniowy kończy się 31 stycznia kolejnego roku. Zatem, aby wziąć udział w projekcie *Kolędników Misyjnych 2021/2022 DLA DZIECI W AZJI ŚRODKOWEJ*, należy przesłać ofiary do końca stycznia 2022 r. na konto Dyrekcji Krajowej PDM: **72 1020 1013 0000 0102 0002 7169**. Ofiary wpłacone po tym terminie będą automatycznie przekazywane na rok następny.

Wszystkie ofiary przesyłane do Dyrekcji Krajowej PDM są księgowane, a następnie przekazywane do Sekretariatu Generalnego PDM przy Kongregacji Ewangelizacji Narodów. Tam przydzielane są konkretne projekty do realizacji za pośrednictwem odpowiednich nuncjatur apostolskich. Każdy projekt jest szczegółowo rozliczany.

STATYSTYKA MISYJNA

POLSCY MISJONARZE W ŚWIECIE

Dane Komisji Episkopatu ds. Misji z 20 maja 2021 r.

Polscy misjonarze na poszczególnych kontynentach w 2021 r.

Obecnie na misjach posługuje 1829 polskich misjonarek i misjonarzy. W stosunku do ubiegłego roku liczba ta zmniejszyła się o 57 osób. Przebywają oni w 99 krajach na wszystkich kontynentach.

Już od wielu lat najwięcej polskich misjonarzy pracuje w 29 krajach Ameryki Południowej i Środkowej – 734 misjonarzy i misjonarek. Krajami, w których jest najwięcej polskich misjonarzy, są: Brazylia – 229, Boliwia – 115, Argentyna – 113, Peru – 53, Paragwaj – 38 oraz Ekwador – 34. Wśród misjonarzy w Ameryce Południowej i Środkowej przebywa 159 księży diecezjalnych, 382 zakonników, 175 siostr zakonnych i 18 osób świeckich.

W Ameryce Północnej pracuje 16 polskich misjonarzy. Większość w Kanadzie – 10, na Alasce – 4 i na Bermudach – 2. Wśród nich jest 4 księży diecezjalnych, 11 zakonników i 1 osoba świecka.

W 44 krajach afrykańskich ewangelizuje 702 polskich misjonarzy i misjonarek. Najwięcej jest w Kamerunie – 108, w Zambii – 66, w Tanzanii – 56, na Madagaskarze – 44, w Republice Środkowoafrykańskiej – 36, w Republice Południowej Afryki – 35, w Rwandzie – 31 i w Demokratycznej Republice Konga – 26. W Afryce ewangelizuje 76 księży diecezjalnych, 283 zakonników, 331 siostr zakonnych i 12 osób świeckich.

Na kontynencie azjatyckim, w 22 krajach, posługuje 315 polskich misjonarzy i misjonarek. Najwięcej w Kazachstanie – 112, w Izraelu – 60, na Filipinach i w Japonii – po 27 osób, na Tajwanie – 14, a w Uzbekistanie i Chinach – po 13 osób. W Azji przebywa 45 księży diecezjalnych, 138 zakonników, 128 siostr zakonnych i 4 osoby świeckie.

W Oceanii 62 polskich misjonarzy pracuje, tak samo jak w roku ubiegłym, tylko w jednym kraju – w Papui-Nowej Gwinei. Wśród nich jest 11 księży diecezjalnych, 43 zakonników, 7 siostr zakonnych i 1 osoba świecka.

Kontynent	Księża diecezjalni	Misjonarze świeccy	Siostry zakonne	Zakonnicy	Razem
Afryka	76	12	331	283	702
Ameryka Południowa i Środkowa	159	18	175	382	734
Ameryka Północna	4	1	-	11	16
Azja i Azja Mniejsza	45	4	128	138	315
Oceania	11	1	7	43	62
Razem	295	36	641	857	1829

Nowi polscy misjonarze w 2021 r.

W roku 2020/2021 w Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie do pracy misyjnej przygotowywało się 18 osób.

27 maja 2021 r. w Centrum Formacji Misyjnej odbyła się uroczystość posłania na misje – abp Salvatore Pennacchio wręczył krzyże tym, którzy przygotowywali się do wyjazdu na placówki misyjne.

Wśród nowych misjonarzy jest 8 księży diecezjalnych, 2 zakonników, 1 brat zakonny, 2 siostry zakonne oraz 5 osób świeckich.

Na kontynent afrykański wyjedzie 7 osób, do Ameryki Południowej – 5, do Azji – 4, a na Alaskę i na Łotwę – po 1 osobie.

Polscy biskupi misyjni w 2021 r.

W szeregach polskich misjonarzy jest 24 biskupów: w Ameryce Południowej i Środkowej – 11, w Oceanii – 3, w Afryce – 6, w Azji – 2, w Ameryce Północnej – 2.

Ameryka Południowa i Środkowa:

- bp Krzysztof Białasik SVD – Boliwia (Oruro)
- bp Zdzisław Błaszczyk – Brazylia (São Sebastião do Rio de Janeiro)
- bp Janusz Danecki OFM Conv – Brazylia (Campo Grande)
- bp Stanisław Dowłasiewicz OFM Conv – Boliwia (Santa Cruz de la

Sierra)

- bp Jan Kot OMI – Brazylia (Ze Doca)
- bp Romuald Maciej Kujawski – Brazylia (Pampas)
- bp Marian Marek Piątek CSSR – Brazylia (Coari)
- bp Bonifacy Antoni Reimann OFM – Boliwia (Ñuflo de Chavez)
- bp Józef Słaby CSSR – Argentyna (prałatura terytorialna Esquel)
- bp Jan Wilk OFM Conv – Brazylia (Anapolis)
- bp Edward Zielski – Brazylia (Campo Maior)

Afryka:

– bp Stanisław Dziuba OSPPE – Republika Południowej Afryki (Umzimkulu)

- bp Mirosław Gucwa – Republika Środkowoafrykańska (Bouar)
- bp Tadeusz Kusy – Republika Środkowoafrykańska (Kaga-Bandoro)
- bp Jan Ozga – Kamerun (Doume-Abong-Mbang)
- bp Adam Musiałek – Republika Południowej Afryki (De Aar)
- bp Zygmunt Robaszkiewicz MSF – Madagaskar (Morombe)

Azja:

- abp Tomasz Peta – Kazachstan (Astana)
- bp Jerzy Maculewicz OFM Conv – Uzbekistan (Taszkient)

Oceania:

- abp Wilhelm Józef Kurtz SVD – Papua-Nowa Gwinea (Madang)
- bp Dariusz Kałuża – Papua-Nowa Gwinea (Goroka)
- bp Józef Roszyński SVD – Papua-Nowa Gwinea (Wewak)

Ameryka Północna:

- bp Wiesław Krótki OMI – Kanada (Churchill-Zatoka Hudsona)
- bp Wiesław Śpiewak CR – Bermudy (Hamilton)

2. STATYSTYKI KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

Z okazji 94. Światowego Dnia Misyjnego, obchodzonego w niedzielę 18 października 2020 r., Agencja *Fides* przedstawiła statystyki Kościoła katolickiego na świecie.

Dane pochodzą z „Rocznika statystycznego Kościoła katolickiego”, zaktualizowanego dnia 31 grudnia 2018 r., i dotyczą wiernych Kościoła, struktur duszpasterskich, działalności w zakresie zdrowia, edukacji i pomocy społecznej. Ukazano również zmiany, wzrost lub spadek (w nawiasach) w porównaniu z rokiem poprzednim (2017), a na koniec przedstawiono obraz terytoriów kościelnych podlegających Kongregacji ds. Ewangelizacji Narodów.

Ludność świata

Na dzień 31 grudnia 2018 r. liczba ludności wynosiła 7 496 394 000 – ze wzrostem o 88 020 000 osób względem roku 2017. Ogólny wzrost dotyczył wszystkich kontynentów. Najbardziej znaczący był w Azji (+41 641 000) i Afryce (+36 549 000), a następnie Ameryce (+7 949 000), Europie (+1 165 000) i Oceanii (+716 000).

Katolicy

Na koniec grudnia 2018 r. liczba katolików wynosiła 1 328 993 000, co oznacza wzrost o 15 716 000 wiernych w porównaniu z rokiem 2017. Wzrost dotyczył wszystkich kontynentów, w tym Europy (+94 000). Podobnie jak w przeszłości, był bardziej widoczny w Afryce (+9 208 000) i Ameryce (+4 458 000), a następnie w Azji (+1 779 000) i Oceanii (+177 000). Odsetek katolików na świecie pozostał bez zmian, na poziomie 17,73%. Jeśli chodzi o kontynenty, zarejestrowano minimalny wzrost w Afryce (+0,18) i Azji (+0,01), zaś spadek w Ameryce (-0,06), Europie (-0,05) i Oceanii (-0,03).

Liczba mieszkańców i katolików przypadających na jednego kapłana

Liczba mieszkańców przypadających na jednego kapłana w roku 2018 wzrosła o 170, tym samym osiągając stan 14 638. Podział według kontynentów pokazuje wzrost w Ameryce (+72) i Oceanii (+64), natomiast spadki w Azji (-38), Europie (-34) i Afryce (-1).

Liczba katolików przypadających na jednego kapłana wzrosła ogółem o 42, osiągając stan 3210. Wzrost nastąpił w Afryce (+46), jak również w Ameryce (+40), Europie (+26) i Oceanii (+15). Stan w Azji pozostał bez zmian.

Jednostki administracji kościelnej i placówki misyjne

Liczba jednostek administracji kościelnej wzrosła o 8 w porównaniu z rokiem 2017, osiągając liczbę 3025. Nowe jednostki utworzono w Ameryce (+5), Azji (+2) i Europie (+1), pozostałe kontynenty nie zarejestrowały zmian – w Afryce było ich 541, a w Oceanii 81.

W 2018 r. istniało 2916 stacji misyjnych z kapłanem (+257) – odnotowano wzrost w Afryce (+179), Azji (+139) i Oceanii (+10), spadek zaś w Ameryce (-71), a Europa pozostała bez zmian.

Stacji misyjnych bez kapłana było 137 243 (mniej o 548 w porównaniu do roku 2017). Spadek zarejestrowano głównie w Afryce (-503) i Azji (-467), natomiast wzrost w Ameryce (+409).

Biskupi

Liczba biskupów na świecie zmalała o 12, tym samym osiągając stan 5377. W roku 2018 wzrosła liczba biskupów diecezjalnych (+6), ale zmniejszyła się liczba biskupów zakonnych (-18). Wzrost liczby biskupów diecezjalnych dotyczył Azji (+17), spadek zaś Ameryki (-9), Afryki (-2) i Europy (-1). Wzrost liczby biskupów zakonnych nastąpił tylko w Oceanii (+1), spadek natomiast w Afryce (-5), Ameryce (-10), Azji (-2) i Europie (-2).

Kapłani

W roku 2018 liczba kapłanów w świecie również zmalała, osiągając stan 414 065 (-517). Po raz kolejny znaczny spadek nastąpił w Europie (-2675), do której dołączyła Ameryka (-104). Wzrost zarejestrowano w Afryce (+1391), Azji (+823) i Oceanii (+48). Liczba kapłanów diecezjalnych wzrosła na całym świecie o 64, osiągając stan 281 874, z ponownym spadkiem w Europie (-1595), do której dołączyła Oceania (-16). Wzrost zarejestrowano w Afryce (+904), Azji (+686) i Ameryce (+85). Liczba kapłanów zakonnych zmniejszyła się ogółem o 581, co potwierdziło tendencję spadkową ostatnich lat, osiągając liczbę 132 191. W ostatnich latach zaobserwowano tendencję wzrostową w Afryce (+487), Azji (+137) i Oceanii (+64), natomiast spadkową w Ameryce (-189) i Europie (-1080).

Diakoni stali

Liczba stałych diakonów na świecie nadal miała tendencję wzrostową, w roku 2018 wzrosła o 610, osiągając stan 47 504. Najbardziej znaczący wzrost potwierdzono ponownie w Ameryce (+293), następna była Europa (+271), po niej Oceania (+25) i Afryka (+13), a na końcu Azja (+8).

Ogółem stałych diakonów diecezjalnych było 46 813 (wzrost o 621 osób). Wszędzie, z wyjątkiem Azji (-4), ich liczba wzrosła: w Europie (+299), Ameryce (+297), Oceanii (+26) i Afryce (+3).

Bracia zakonnici i siostry zakonne

Szósty rok z rzędu spadła liczba braci zakonnych, tym razem o 594, osiągając stan 50 941. Spadki zarejestrowano w Europie (-591), Ameryce (-290) i Oceanii (-17), wzrost zaś w Afryce (+217) i Azji (+87).

Podobnie jak w roku 2017, potwierdzono również globalny spadek liczby sióstr zakonnych – w roku 2018 było ich 641 661 (-7249). Wzrost ponownie nastąpił w Afryce (+2220) i Azji (+1218), a spadek w Europie (-7167), Ameryce (-3253) i Oceanii (-267).

Instytuty świeckie

Liczba członków męskich instytutów świeckich w 2018 r. wynosiła 614, wykazując tendencję wzrostową (+29), szczególnie w Europie (+16), Ameryce (+15) i Azji (+5). Spadek natomiast nastąpił w Afryce (-7), a Oceania pozostała bez zmian.

W roku 2018 liczba członkiń żeńskich instytutów świeckich zmalała o 591 i wynosiła 21 466. Wzrost nastąpił jedynie w Azji (+32) i Afryce (+10), a spadek w Europie (-501), Ameryce (-130) i Oceanii (-2).

Misjonarze świeccy i katecheci

Liczba misjonarzy świeckich w roku 2018 wynosiła ogółem 376 188, a zatem wzrosła o 20 388, co szczególnie dało się odczuć w Azji (+12 433), Ameryce (+8129) i Europie (+128). Natomiast ich liczba zmalała w Afryce (-290) i Oceanii (-12).

Liczba katechetów w świecie zmalała o 43 697 i ogółem wynosiła 3 076 624. Wzrost odnotowano w Afryce (+5133) i Azji (+1755), natomiast spadek w Ameryce (-40 407), Europie (-9417) i Oceanii (-321).

Klerycy seminariów wyższych

Liczba kleryków wyższych seminariów diecezjalnych i zakonnych w roku 2018 wzrosła o 552, osiągając stan 115 880. Wzrost zarejestrowano w Afryce (+964), Azji (+354) i Oceanii (+52), spadek natomiast w Europie (-696) i Ameryce (-122).

Ogólna liczba kleryków wyższych seminariów diecezjalnych wynosiła 69 959 (-747) i zakonnych 45 921 (+1299). W przypadku seminariów diecezjalnych wzrost dotyczył Afryki (+450), a spadek Europy (-653), Ameryki (-296), Azji (-227) i Oceanii (-21). Liczba kleryków wyższych seminariów zakonnych wzrosła w Azji (+581), Afryce (+514), Ameryce (+174) i Oceanii (+73), podczas gdy spadek nastąpił jedynie w Europie (-43).

Klerycy seminariów niższych

Ogólna liczba kleryków w niższych seminariach diecezjalnych i zakonnych zmniejszyła się o 617, osiągając stan 100 164. Wzrost odnotowano jedynie w Azji (+340), podczas gdy spadek nastąpił w Ameryce (-529), Afryce (-226), Europie (-169) i Oceanii (-33).

W niższych seminariach diecezjalnych w 2018 r. było 77 515 seminarzystów (-821), a w zakonnych 22 649 (+204). W tych pierwszych odnotowano wzrost w Azji (+178), a spadek w Ameryce (-528), Afryce (-406), Europie (-50) i Oceanii (-15). Wzrosła liczba kleryków w niższych seminariach zakonnych w Afryce (+180) i Azji (+162), zmalała zaś w Europie (-119), Oceanii (-18) i Ameryce (-1).

Instytucje oświatowe i wychowawcze

W dziedzinie oświaty i wychowania Kościół w 2018 r. zarządzał 73 164 przedszkolami na całym świecie, z których korzystało 7 376 858 dzieci. Liczba szkół podstawowych wynosiła 103 146 z 35 011 999 uczniami i 49 541 szkół średnich dla 19 307 298 uczniów. Kościół wspierał także 2 251 600 uczniów szkół średnich i 3 707 559 studentów szkół wyższych.

Ośrodki zdrowia, pomocy społecznej i charytatywnej

Liczba szpitali, za które odpowiadał Kościół w 2018 r., wynosiła 5192, a przychodni – 15 481.

Kierował także 577 szpitalami dla trędowatych, głównie w Azji (316) i Afryce (209). Zarządzał 15 423 domami dla osób starszych, przewlekle chorych i niepełnosprawnych, głównie w Europie (8123) i Ameryce (3692); 9295 domami dziecka, w przeważającej części w Azji (3917) i Europie (2278); 10 747 świetlicami dla dzieci, o największej liczbie w Azji (3013) i Ameryce (2992); 12 515 poradniami małżeńskimi, głównie w Europie (5624) i Ameryce (4332); 3225 centrami edukacji i reedukacji społecznej oraz 31 091 innymi instytucjami.

Tabele statystyczne

Poniższe dane, zaczerpnięte z „Rocznika statystycznego Kościoła katolickiego”, dotyczą roku 2018. W nawiasach zaznaczono zmiany względem roku 2017.

Ludność świata i katolicy

Kontynent	Ludność	Katolicy	Procent katolików
Afryka	1 257 219 000 (+36 549 000)	243 248 000 (+9 208 000)	19,35% (+0,18)
Ameryka	1 007 434 000 (+7 949 000)	641 832 000 (+4 458 000)	63,71% (-0,06)
Azja	4 470 423 000 (+41 641 000)	147 227 000 (+1 779 000)	3,29% (+0,01)
Europa	720 242 000 (+1 165 000)	285 865 000 (+94 000)	39,69% (-0,05)
Oceania	40 076 000 (+716 000)	10 821 000 (+177 000)	26,34% (-0,03)
Ogółem	7 496 394 000 (+88 020 000)	1 328 993 000 (+15 716 000)	17,73% (=)

Liczba mieszkańców/katolików przypadających na jednego kapłana

Kontynent	Liczba mieszkańców na kapłana	Liczba katolików na kapłana
Afryka	26 295 (-1)	5 088 (+46)
Ameryka	8 232 (+72)	5 244 (+40)
Azja	44 723 (-38)	2 157 (=)
Europa	4 108 (-34)	1 672 (+26)
Oceania	8 798 (+64)	2 318 (+15)
Ogółem	14 638 (+170)	3 210 (+42)

Jednostki administracji kościelnej i placówki misyjne

Kontynent	Jednostki administracji kościelnej	Stacje misyjne z kapłanem	Stacje misyjne bez kapłana
Afryka	541 (=)	481 (+179)	77 080 (-503)
Ameryka	1 098 (+5)	907 (-71)	21 511 (+409)
Azja	545 (+2)	1 071 (+139)	37 371 (-467)
Europa	760 (+1)	388 (=)	520 (-7)
Oceania	81 (=)	69 (+10)	761 (+20)
Ogółem	3 025 (+8)	2 916 (+257)	137 243 (-548)

Biskupi

Kontynent	Biskupi ogółem	Biskupi diecezjalni	Biskupi zakonnici
Afryka	715 (-7)	505 (-2)	210 (-5)
Ameryka	2 023 (-19)	1 463 (-9)	560 (-10)
Azja	815 (+15)	628 (+17)	187 (-2)
Europa	1 687 (-3)	1 440 (-1)	247 (-2)
Oceania	137 (+2)	86 (+1)	51 (+1)
Ogółem	5 377 (-12)	4 122 (+6)	1 255 (-18)

Kapłani

Kontynent	Kapłani ogółem	Kapłani diecezjalni	Kapłani zakonnici
Afryka	47 812 (+1 391)	33 384 (+904)	14 428 (+487)
Ameryka	122 383 (-104)	85 318 (+85)	37 065 (-189)
Azja	68 265 (+823)	39 108 (+686)	29 157 (+137)
Europa	170 936 (-2 675)	121 305 (-1595)	49 631 (-1080)
Oceania	4 669 (+48)	2 759 (-16)	1 910 (+64)
Ogółem	414 065 (-517)	281 874 (+64)	132 191 (-581)

Diakoni stali

Kontynent	Diakoni stali ogółem	Diakoni stali diecezjalni	Diakoni stali zakonni
Afryka	478 (+13)	433 (+3)	45 (+10)
Ameryka	31 106 (+293)	30 917 (+297)	189 (-4)
Azja	354 (+8)	217 (-4)	137 (+12)
Europa	15 090 (+271)	14 775 (+299)	315 (-28)
Oceania	476 (+25)	471 (+26)	5 (-1)
Ogółem	47 504 (+610)	46 813 (+621)	691 (-11)

Bracia zakonni i siostry zakonne

Kontynent	Bracia zakonni	Siostry zakonne
Afryka	8 996 (+217)	76 219 (+2 220)
Ameryka	14 125 (-290)	160 032 (-3 253)
Azja	12 280 (+87)	174 165 (+1 218)
Europa	14 274 (-591)	224 246 (-7 167)
Oceania	1 266 (-17)	6 999 (-267)
Ogółem	50 941 (-594)	641 661 (-7 249)

Członkowie instytutów świeckich

Kontynent	Członkowie męskich instytutów świeckich	Członkinie żeńskich instytutów świeckich
Afryka	79 (-7)	1 172 (+10)
Ameryka	183 (+15)	5 235 (-130)
Azja	53 (+5)	1 947 (+32)
Europa	298 (+16)	13 078 (-501)
Oceania	1 (=)	34 (-2)
Ogółem	614 (+29)	21 466 (-591)

Misjonarze świeccy i katecheci

Kontynent	Misjonarze świeccy		Katecheci	
Afryka	7 436	(-290)	432 411	(+5 133)
Ameryka	314 932	(+8 129)	1 737 433	(-40 846)
Azja	42 120	(+12 443)	378 069	(+1 755)
Europa	11 556	(+128)	514 309	(-9 418)
Oceania	14	(-12)	14 403	(-321)
Ogółem	376 188	(+20 388)	3 076 624	(-43 697)

Klerycy seminariów wyższych – diecezjalnych i zakonnych

Kontynent	Klerycy seminariów wyższych ogółem		Klerycy seminariów wyższych diecezjalnych		Klerycy seminariów wyższych zakonnych	
Afryka	32 212	(+964)	21 476	(+450)	10 736	(+514)
Ameryka	31 414	(-122)	21 904	(-296)	9 510	(+174)
Azja	34 719	(+354)	15 949	(-227)	18 770	(+581)
Europa	16 518	(-696)	10 039	(-653)	6 479	(-43)
Oceania	1 017	(+52)	591	(-21)	426	(+73)
Ogółem	115 880	(+552)	69 959	(-747)	45 921	(+1 299)

Klerycy seminariów niższych – diecezjalnych i zakonnych

Kontynent	Klerycy seminariów niższych ogółem		Klerycy seminariów niższych diecezjalnych		Klerycy seminariów niższych zakonnych	
Afryka	53 555	(-226)	47 189	(-406)	6 366	(+180)
Ameryka	12 106	(-529)	8 882	(-528)	3 224	(-1)
Azja	25 406	(+340)	15 890	(+178)	9 516	(+162)
Europa	8 920	(-169)	5 394	(-50)	3 526	(-119)
Oceania	177	(-33)	160	(-15)	17	(-18)
Ogółem	100 164	(-617)	77 515	(-821)	22 649	(+204)

Szkoły i uczniowie

	Przedszkola	Dzieci w przedszkolach	Szkoły podstawowe	Uczniowie szkół podstawowych	Szkoły średnie	Uczniowie szkół średnich	Uczniowie szkół wyższych	Studenci uniwersytetów
Afryka	18 871	2 326 995	44 745	19 365 093	15 841	5 462 756	137 160	177 503
Ameryka	16 811	1 235 328	22 370	6 143 696	12 147	3 683 960	591 883	2 187 004
Azja	13 895	1 846 238	16 187	5 608 750	11 429	5 993 351	1 205 554	518 167
Europa	22 066	1 890 043	15 677	3 126 746	9 400	3 657 666	308 453	787 953
Oceania	1 521	78 254	4 167	767 714	724	509 565	8 550	36 932
Ogółem	73 164	7 376 858	103 146	35 011 999	49 541	19 307 298	2 251 600	3 707 559

Óśrodki zdrowia, pomocy społecznej i charytatywne

Kontynent	Szpitale	Przychodnie	Szpitale dla trędowatych	Domy dla osób starszych, chronicznie chorych, niepełnosprawnych	Sierocińce	Świetlice dla dzieci	Poradnie matżeńskie	Centra edukacji i reedukacji	Inne instytucje
Afryka	1 404	5 427	209	666	1 616	2 163	1 434	274	1 195
Ameryka	1 365	4 269	33	3 692	2 097	2 992	4 332	1 618	11 818
Azja	1 160	2 916	316	2 622	3 197	3 013	896	554	2 432
Europa	992	2 311	18	8 123	2 278	2 440	5 624	691	15 374
Oceania	271	558	1	320	107	139	229	88	272
Ogółem	5 192	15 481	577	15 423	9 295	10 747	12 515	3 225	31 091

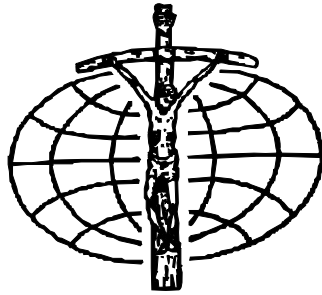
Na dzień 16 czerwca 2020 r. Kongregacji Ewangelizacji Narodów podlegało 1119 terytoriów misyjnych.

Jednostki administracji kościelnej podlegające Kongregacji Ewangelizacji Narodów (terytoria misyjne)

Kontynent	AD	D	OT	WA	PA	M	PT	AA	OP	OGÓŁEM
Afryka	96	395	–	19	2	1	–	–	3	516
Ameryka	7	22	–	40	1	2	1	–	–	73
Azja	78	344	1	17	34	3	–	5	2	484
Oceania	11	31	–	–	1	2	–	–	1	46
OGÓŁEM	192	792	1	76	38	8	1	5	6	1 119

Legenda: archidiecezje (AD), diecezje (D), opactwa terytorialne (OT), wikariaty apostołskie (WA), prefektury apostołskie (PA), misje *sui iuris* (M), prałatury terytorialne (PT), administracje apostołskie (AA), ordynariaty polowe (OP).

PAPIESKIE DZIEŁO ROZKRZEWIANIA WIARY

www.pdrw.missio.org.pl

2018 – 2026

Wielka Nowenna Różańcowa

TEMATY

poszczególnych lat nowenny

- ➔ **2018 r.** – Tajemnice Jezusa i Maryi
drogą do dojrzałego życia duchowego
- ➔ **2019 r.** – Duchowość sł. Bożej Pauliny M. Jaricot – założycielki
Żywego Różańca i Dzieła Rozkrzewiania Wiary
- ➔ **2020 r.** – Żywy Różaniec znakiem jedności
z Ojcem Świętym i Kościołem
- ➔ **2021 r.** – Różaniec modlitwą o zbawienie innych
- ➔ **2022 r.** – Żywy Różaniec wsparciem dzieła misyjnego
- ➔ **2023 r.** – Różaniec nadzieją i siłą dla chorych i cierpiących
- ➔ **2024 r.** – Ewangelizacja z różańcem w rękę
- ➔ **2025 r.** – Żywy Różaniec w przekazie mass mediów
- ➔ **2026 r.** – Różaniec modlitwą o Boże Miłosierdzie dla świata

PATRONI NOWENNY

Matka Boża Różańcowa, św. Jan Paweł II,
bł. ks. Ignacy Kłopotowski, sł. Boża Paulina Jaricot

TYDZIEŃ MISYJNY ONLINE

WERSJA ELEKTRONICZNA

1. Plakat (pdf) missio.page.link/TM2021
2. Przekaz Dar serca dla misji (pdf)
3. Film "Fundusz solidarności misyjnej"
4. Film: "Przesłanie przewodniczącego PDM"
5. Film: "Jubileusze 2022 Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary"
6. Film: "100 lat papieskości Dzieła Misyjnego Dzieci"
7. Film: "100 lat papieskości Dzieła św. Piotra Apostoła"
8. Film: "150 rocznica urodzin bł. Pawła Manny, założyciela Papieskiej Unii Misyjnej"
9. Materiały na Tydzień Misyjny 2021 (pdf)